

Serie nouă
mai 2012

5

(CXXXI)

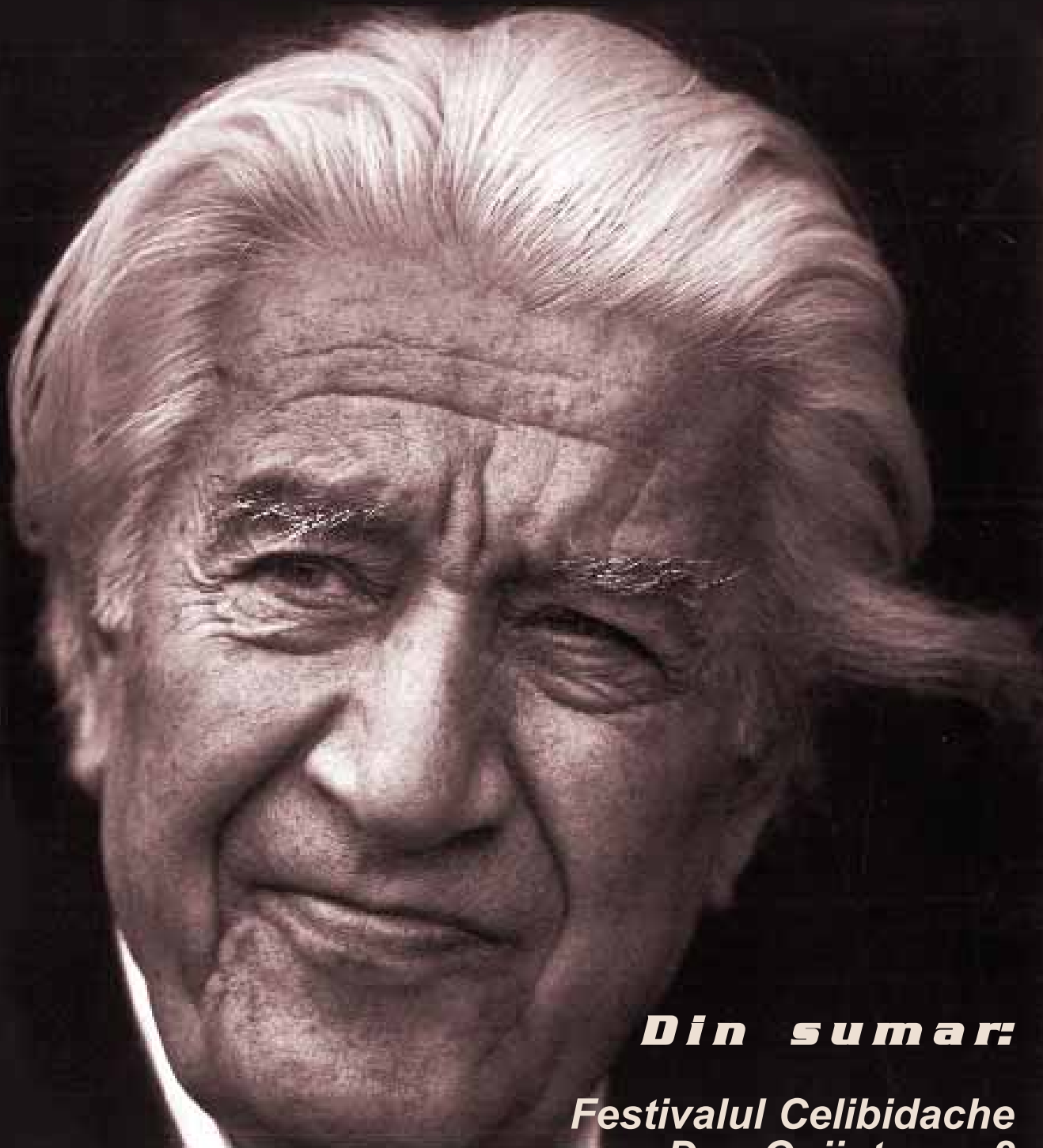
36 pagini

9 lei

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Am

MUZICALĂ

Din sumar:

***Festivalul Celibidache
Don Quijote... x 2***

***La mulți ani Pascal Bentoiu!
"Regal de aprilie"***

***Aurul Mureșului
Portret Adrian Enescu***

În imagine:
Sergiu Celibidache

Despre felurile de a compune muzică

Liviu DĂNCEANU

În fața foii albe cu portative compozitorul poate adopta fie o atitudine empirică, axată pe tatonarea unor experiențe senzoriale, mai mult sau mai puțin efermere, spontane ori, dimpotrivă, sedimentate, premeditate, fie una reflexivă, în care inteligența, rațiunea, judecata filtrează, rafinează și deliberează fiecare gest creator. Atitudinea empirică dislocă un model experimental credincios orientărilor avangardiste, prospective prin însăși natura lor, ori solidară direcției pe care Ștefan Niculescu o denuie generic "fuga înainte", adică inventarea unei ordini individuale pe cât posibil fără înaintași și chiar fără epigoni, dar și un model experiențial nutrit de rutina unor reușite consacrate de istoria muzicii, reușite pe care unii compozitori contemporani încearcă să le re-editeze și să le actualizeze sub forma unor curente ce vor primi, invariabil, prefixul "neo". La rândul ei, atitudinea reflexivă provoacă fie un model analitico-sintetic fundamentat pe re-compunerea proiectului componistic din părțile lui componente, părți clivate în urma unei investigații prealabile (așa cum se întâmplă în aproape întreaga literatură muzicală clasică-romantică, bazată pe pluri-tematism și, în consecință, pe un travaliu dialectic de tipul teză-antiteză-sinteză), fie un model holistic, prin care se vizează întregul, fără însă a-i cliva și fără a-i aplica o retorică analitică (așa cum sunt concepute, bunăoară, opusurile impresioniste ale lui Debussy ori cele texturiste ale școlii poloneze postbelice). Modulând într-o oarecare măsură perspectiva, observăm că cele patru feluri de a compune muzică induce tot atâtea genuri (specii) sonore. 1. Prin aplicarea modelului experimental se naște muzica electronică (cu alaiul ei de paradigme: concretă, electroacustică, asistată de calculator, acusmatică, diagonală, efectologică). 2. Modelul experiențial determină întreaga cohortă a genurilor de consum sau de divertisment: rock, jazz, pop, folk s.a.. 3. Exersarea modelului analitico-sintetic favorizează apariția genurilor redevabile muzicii culte, zise și savante: simfonie, sonată, lied, fugă, temă cu variațiuni etc. 4. Modelul holistic întemeiază genurile de contact: muzica fusion, globală, totală, sincretică, sinestezică. În funcție de însemnătatea intuiției ori a rațiunii, travaliul componistic este nesevențial, continuu (aflat sub impulsul emoțiilor, al afectivității în general) și secvențial, discontinuu (reglat de mecanisme logice, formalizante). Ponderea exprimării secvențiale sau nesevențiale a comportamentului creator provoacă patru categorii de muzici ce acoperă o mare parte din arealul artei sunetelor: I) muzică secvențial expozitivă; II) muzică secvențial dezvoltătoare; III) muzică nesevențial improvizatorică; IV) muzică nesevențial repetitivă și minimală. Practica a demonstrat că modelele componistice nu se exprimă autonom, independent, ci glisează de la unul la altul în funcție de natura procedeelelor grație cărora se consumă actul creației. Astfel, procesul componistic se realizează prin: A) abstractizare (experimental → holistic); B) concretizare (holistic → experimental); C) totalizare (analitico-sintetic → holistic); D) atomizare (holistic → analitico-sintetic); E) tatonare (analitico-sintetic → experimental); F) conceptualizare (experimental → analitico-sintetic); G) subiectivare (experimental → experiențial); H) obiectivare (experiențial → experimental). Abstractizarea vizează plantarea prospecțiilor individuale pe ogorul experiențelor colective (vezi muzica acusmatică). Concretizarea extrage din zonele bătătorite ale istoriei muzicii, într-o manieră pragmatică și speculativă, acele protuberanțe capabile să dea startul unei noi și insolite aventuri componistice (vezi muzica

Photo: Mihai Ursulaș

arhetipală). Totalizarea pune accentul pe însășirea (nu de puține ori apelând la colaj) și perspectivarea (grație clasificărilor de circumstanță) unor paradigme consacrate în istoria muzicii (vezi muzica fusion). Atomizarea desface iarmarocul holistic în unități pe care le disecă și le controlează de pe poziții dialectice (vezi noua complexitate). Tatonarea eliberează elanurile circumscrise soluțiilor clasicizate, preferând rezolvările mai puțin riguroase, chiar aleatoare (vezi noua simplitate, muzica improvizatorică ori cea minimală și repetitivă). Conceptualizarea fixează obiectele și evenimentele sonore întâmplătoare, ocazionale în formule controlate prin tehnici analitice și sintetice îndelung vehiculate

de marea literatură muzicală (vezi muzicile concrete). Subiectivarea topește elementele de noutate într-un flux ideatic asumat drept cadru formal și conținutistic (vezi muzicile conceptuale). În sfârșit, obiectivarea transferă anumite procese, fenomene, tehnici din zona extra și meta-muzicalului în contul muzicii pure (vezi muzicile fractale sau muzicile stockastice). Recursul la aceste procedee ține de conduita compozitorului, în sensul că utilizarea lor se cade a fi făcută în măsura stilului asumat și pe măsura esteticii vizate. Nu rupi un întreg crâng pentru a-ți pune la butonieră o floare.

DIN SUMAR

Pascal Bentoiu 85	2
<i>Don Quijote</i>	3-4
Dan Dediu 45	5
Centenar Sergiu Celibidache	6
Valentin Petculescu 65	7
Univers educațional	8
Valentin Petculescu 65	7
Seara Premierelor	10
Imago Mundi	12
Orchestra medicilor la Ateneu	13
Concerte... sub lupă	18
Punctul pe j...azz	19
Flash intern	30
Portret - Adrian Enescu	32-33
Discuri	34-35

Pascal Bentoiu 85

La ceas aniversar

Vasile TOMESCU

Expresie a adevărului consacrat în lumea de azi, potrivit căruia sensul fundamental al muzicii este acela de a apropia pe om de înțelegerea misterelor vieții, opera lui Pascal Bentoiu s-a edificat prin ani de furtună și de vis, de aspirații și de împliniri, aidoma unui arbore care își marchează fertil și durabil roadele vârstei.

Fortunate senex! exclamă despre asemenea strădaniei și înfăptuiri Publius Vergilius Maro, poet pe care muzicianul nostru îl cântă cum o face cu Eschil și Euripide, cu Shakespeare și Molière, cu Alecsandri și Eminescu. Căci universul gândirii lui Bentoiu are ca temelie principii elaborate de acești corifei, cutezanța oedipiană de a înfrunța destinul, apologia enesciană a umanismului, reverberația infinitului care sălășluiește în melosul folcloric și în coloana brâncușiană.

Ascensiunea în viață și în artă a lui Bentoiu este o carte deschisă care dezvăluie izbânda neliniștii creatoare, stimulată de noblețea de spirit, de tăria morală și de idealul de frumos și de adevăr. Acestea sunt virtuți moștenite și potențate spre binele culturii noastre muzicale după modelul unor antecesorii precum George Enescu și Mihail Jora. Cartea vicisitudinilor trăite de compozitor este scrisă de Annie Bentoiu, eminentă *femme de lettres*, partenera de viață și de idealuri estetice. Conștient de justetea ideii lui Enescu potrivit căreia „a iubi este ceva grav și mai ales definitiv”, Bentoiu a dat proba iubirii față de valorile culturii noastre muzicale culegând și studiind tezaur de melos folcloric; întregind partituri ale unor maeștri precum Enescu și Jora; urmând învățătura acestora, atunci când țara era în război sau sub opresiune, cu credința fermă în deviza creștină „Sursum Corda”; studiind creația maeștrilor în care discipolul a distins, cu temeritate, capodopere; dezbătând problemele artei sonore în context românesc și universal. Demersul său în acest domeniu se concretizează în eseuri și volume prestigioase, în conferințe susținute în Europa și America, în conlucrarea cu colegii din Uniunea compozitorilor, instituție pe care a condus-o în perioada de redobândire a statutului antebelic de autonomie. Contribuția lui Pascal Bentoiu în domeniul gândirii despre muzică reflectă o viziune largă, pătrunzătoare, deloc eclectică, chintesență a exigenței, profunzimii și clarității. Adevărurile afirmate de el au făcut școală în lucrările de analiză și de sinteză a fenomenului muzical contemporan.

Ideile estetice formulate de Pascal Bentoiu sunt deopotrivă lumini în procesul de zămislire a propriei opere de autor dar și în procesul de înțelegere a acestuia de către interpreți, de către exegeți și de către iubitorii muzicii.

Bogăția creației în genurile operei, muzicii simfonice, instrumentale, camerale, spectacolului de teatru își are ecoul în interpretări realizate de ansambluri, dirijori și soliști români

și de peste hotare, în înregistrări sonore de renume internațional, în evocări la radio și televiziune, în pagini de lexicoane, în studii și eseuri, în considerațiile unor muzicologi ca Bernard Gavoty, Irving Lowens, Carlo de Incontrera, Antonio Capri, Piero Derossi.

Demnă de tradiția unei creații ca *Oedipe*, atestată în repertoriul liric universal, opera *Hamlet* de Pascal Bentoiu „vincitrice del premio musicale Guido Valcarenghi Italia 1970”, a cărui partitură a fost tipărită la Edizioni Suvini Zerboni Milano, a cunoscut transpunerea în scenă la Marsilia sub semnătura regisoarei Margarethe Wallmann, renumită

foto: Mihai Cosma

pentru tălmăcirea unor opusuri de gen semnate de R. Strauss, A. Honegger, M. de Falla, I. Pizzetti. „Un romeno che ha dato un saggio assai notevole della sua capacità di compositore drammatico è Pascal Bentoiu” notează A. Capri. „Egli ha posto mano a un opera in un atto, un *Amletto*, rispecchiante una maturità pienamente raggiunata/.../ I mezzi di cui egli si vale sono quelli che tutte la odierne e piu problematiche esperienze gli rendono disponibili/...E questo Amletto e senza dubbio una forte riuscita, che in alcuni punti tocca l'approdo della poesia, raggiunta con sensibilità e gusto del tutto inediti”.

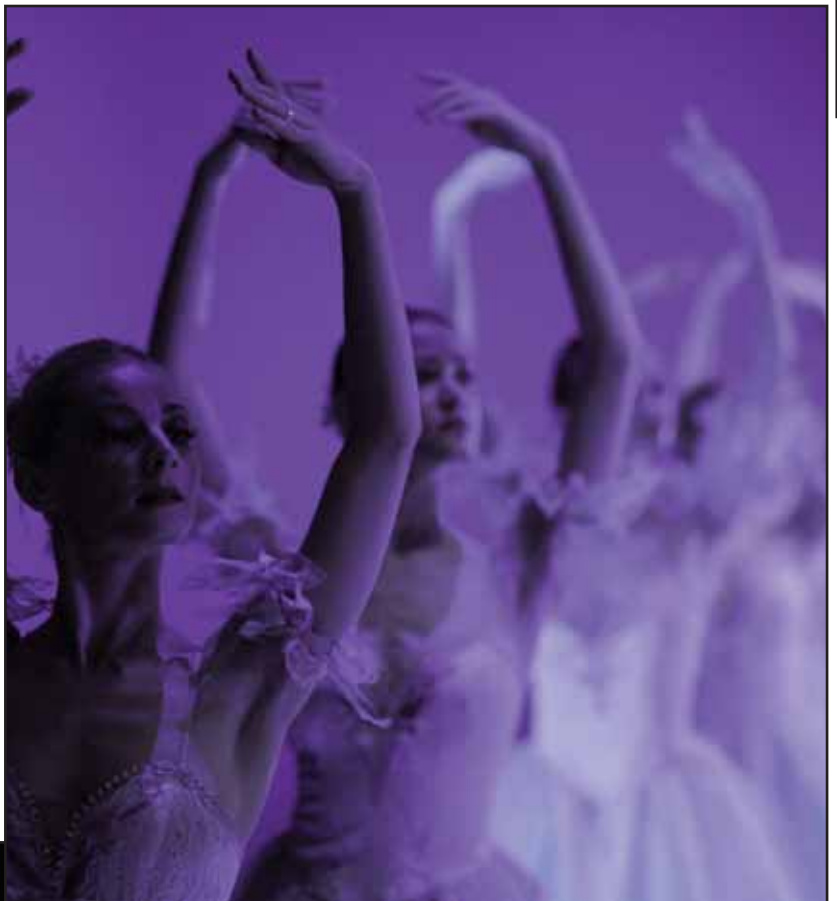
Afinități indisolubile față de melodie, care își va păstra de-a pururi viabilitatea, fascinația pentru „culori” și „spații” armonice – compozitorul este un excelent cunoscător al artelor plastice – , virtuoz al combinațiilor de timbruri instrumentale și vocale, Pascal Bentoiu este un maestru de seamă al muzicii contemporane.

Fortunate senex!

Premieră cu *Don Quijote* la Opera Națională

În repertoriul Companiei de balet a Operei naționale București, de peste patru decenii **Don Quijote** de Ludwig Minkus rezistă, ca răspuns a valorilor coregrafice și interpretative oferite publicului nostru. Dedicat Zilei internaționale a Dansului, acest *Grand ballet* al artei romantice ruse, purtând semnătura lui Marius Petipa pentru libret și coregrafie, este un titlu istoric la care și-au adus mereu contribuția alți autori de montări, de-a lungul anilor, începând cu Alexandr Gorski în 1900.

În țara noastră a fost prezentat în majoritatea teatrelor noastre muzicale (Mercedes Pavelici, Francisc Valkay – Timișoara, Gherorghe Stanciu – Iași, Oleg Danovschi – Constanța). Pentru prima scenă, fie că ne

reamintim de Vasile Marcu, apoi de Mihai Babușcă recunoaștem - în recenta premieră „de import” de la teatrul liric din Karlsruhe (Germania), în coregrafia lui **Jaroslav Slavický**, ca și în scenografia însoțitoare, creată de Josef Jelinek - aceeași mentalitate care îmbină dansul academic cu pitorescul etno-revuistic iberic. Poate că intervin unele modificări minore, așa cum declara, înaintea acestei premiere, din final de aprilie, coregraful **Jaroslav Slavický**: „...am scurtat sau am suprimat anumite fragmente pentru ca spectacolul să aibă continuitatea dorită, să aibă viteză și ritm”. Satisfacția privitorului rămâne însă neschimbată, căci

ne reîntâlnim cu bucuria unei ambianțe ce aduce întotdeauna multe motive de mulțumire baletomanilor fideli tradiției artei dansului romantic. De asemenea, la fiecare distribuție, capetele de afiș au fost pentru Compania de balet nume de istorie, de la Ileana Iliescu, Marinel Ștefănescu, Valentina Massini, Petre Ciortea, Bojidar Petrov în 1970, la Corina Dumitrescu, D. Fadeev-Ovidiu Matei Iancu, Cristina Uță, Ion Dumitrescu în 1999.

Acum, suntem în fața unui cuplu care aduce o nouă Kitri, de primă generație solistică, prin Mădălina Stoica, încă la stagiul de colaborator al teatrului. Delicatețea, sprinteneala, tehnica șlefuită, intenția de a compune un personaj și de a răspunde pozitiv dificultăților coregrafiei și-au cucerit aplauzele meritate, în compania experimentatului Ovidiu Matei Iancu, capabil să-i sprijine calitativ evoluțiile. Cel de al doilea cuplu din distribuție a avut argumentele unui profil aparte, prin eleganța romantică a expresiei Mihaelei Soare (Mercedes) și replica energetică a lui Mihai Mezei (Espado). Din montările anterioare mai reîntâlnim pe Răzvan Marinescu (de la Camacho la Sancho Panza), Cătălin Caracaș, Laura Blică Toader, apoi, cu un rol amplificat, amuzant și dansat după propunerile coregrafului de Virgil Ciocoiu în Camacho, precum și un Don Quijote care se implică mai mult, prin Antonel Oprescu, în acțiunea amintind de Cervantes. Să spunem că, în dansurile de mici ansambluri, îmbogățite cu câteva cooptări de colaborare prin dansatori asiatici, întreaga Companie de balet a Operei și-a manifestat adevărată pasiune la reluarea scenică și muzicală a lui **Don Quijote**, argumentând speranța noastră că își vor păstra forma și antrenamentul, sub conducerea lui Alin Gheorghiu, în vederea revenirilor repertoriale viitoare.

Dirijorul Vlad Conta, la pupitrul orchestrei teatrului, și-a asumat răspunderea de a urmări performanțele interpreților, în „spiritul și litera” partiturii lui Minkus. O seară capabilă să placă, receptând continuitatea aplauzelor, această premieră înseamnă, în fapt, demonstrația necesară pentru a adăuga încă un magnet ce atrage în sala Operei Naționale București spectatori dornici să urmărească pe scenă ceea ce, de mai mult timp, le era oferit doar în înregistrările proiectate de canalul de televiziune Mezzo.

Grigore CONSTANTINESCU

„DON QUIJOTE DE LA.....” CLUJ

Doina MOGA

Ca să scriu despre acest spectacol, ar trebui, metaforic vorbind, să folosesc o cerneală de platină. Atâta farmec și încântare a dăruit publicului aflat la Opera Națională Română din Cluj, în seara zilei de 30 martie, subjugându-l până a explodat de fervoare și emoție. Nu știu exact ce așteptam de la acea seară. Probabil că doar rezultatul unei coproducerii de școală, reușită ce-i drept, întrucât cunosc și admir semnătura coregrafului, cu elevi între 12 -19 ani proveniți din două culturi și țări atât de diferite ca România și Japonia, unii talentați, alții mai modești artistic, unii mai performanți tehnic, alții mai leneși și toți, cu hachițele vârstei care nu se pot ascunde întotdeauna în spatele harului. Dar ceea ce am văzut a întrecut orice imaginație, producându-mi un fascinant șoc. De 500 de ani, Don Quijote rămâne simbolul aspirației spre bine și frumos, în ciuda tuturor impedimentelor vieții. Este un mit pe care l-am văzut acum într-o formulă rară, dacă nu unică și cu totul convingătoare. Am văzut un balet Don Quijote proaspăt, vesel, colorat, degajat, plin de umor și multă inocență, un balet de atmosferă, cu și de caracter și de o excelentă pulsație coregrafică. Iar talentul și performanța bogăției ideatice a creatorului acestui spectacol, coregraful și regizorul Valentin Barteș, a adus Clujului și nu numai, pentru

că spectatori au fost din toate orașele dotate cu teatre și licee de specialitate din țară, o infuzie de ozon și optimism, de care chiar era nevoie. Și uite așa din parteneriatul început în 2008 dintre liceul de coregrafie clujean și cele trei școli importante din Japonia, inițiat de Valentin Barteș, a cărui datorie de inimă față de liceul unde a fost elev, nu a încetat niciodată, acum a ieșit această minunăție de balet. Pentru el, coregraful a folosit

o formulă foarte riscantă, dar în cazul unei reușite, cum e cea de față, deosebit de binefăcătoare, respectiv aceea ca pe scenă să fie prezenți ca parteneri egali, atât elevi cât și profesori, directori, maeștri de balet și bineînțeles coregraf-regizor. Au dansat cot la cot, obligându-se unii pe alții și ridicând astfel nivelul interpretativ cât mai sus, fiind toți motivați de frumusețea acestei arte și susținuți de o disciplină artistică rarisimă. Mi-a plăcut totul, dar cum nici un spectacol nu poate fi povestit, cu atât mai puțin acesta, pentru că el trebuie pur și simplu văzut, voi numi doar ceea ce m-a fermecat de-a dreptul: Marin Turcu (Slovenia) impecabil în Don Quijote; Yoko Honda – o splendidă balerină, directoarea uneia dintre școlile de balet în Quiry; foarte expresiva Toba Mizutto în Dulcinea și ea maestră de balet a altei școli; Vlad Maier – un Sancho Panza de zile mari, Roxana Cocis în Mercedes și Mihai Constantinescu în Espado, toți elevi în

clasa a XII-a a liceului clujean; Alexander Mishutin în Lorenzo, el însuși maestru de balet al celei de-a treia școli prezentă și bineînțeles Valentin Barteș în Basilio, foarte tehnic și plin de umor ca de obicei; regia și coregrafia aceluiași și mereu noului V. Barteș; costumele de un rafinament și o eleganță cu totul aparte și înregistrarea muzicii lui Minkus - în fine, impecabilă. Baletul Don Quijote a fost precedat în prima parte de un recital oferit în majoritate de elevii școlilor invitate, recital care pe lângă faptul că a emoționat până la lacrimi, a evidențiat calitatea școlilor prezente și locul lor pe scara valorică educațională. Am văzut copii talentați, dotați cu excepționale calități și potențiale viitoare staruri. Ar fi multe de spus și povestit, dar mă voi opri doar la deschiderea făcută de cele trei fermecătoare fetițe japoneze care au interpretat cu autenticitate și aplomb un dans tăăresc, care ne-a lăsat cu respirația tăiată de la început. La rândul ei, prima parte a spectacolului a fost și ea precedată de prezența pe scenă a cunoscutei prime balerine Maria Imre Trăilă, care cu acest prilej a fost sărbătorită la împlinirea vârstei de 90 de ani. Frumoasă și distinsă doamnă. Toată admirația. Seara de 30 martie de la Opera Națională Română din Cluj a început, a continuat și s-a încheiat cu îndelungi, calde și fremătătoare aplauze, parcă mai bine armonizate și omogenizate ca oricând. De la lăsarea cortinei mă tot gândesc... la ce bine ar fi dacă fiecare liceu de coregrafie sau teatru de resort din țară ar avea un Valentin Barteș al lui. Astfel, măcar o dată pe an garantat am vedea o coproducere nu doar exotică, dar și foarte reușită; un spectacol de caracter bun, frumos, desprăfuit, corect și vesel; un timp și spațiu potrivit de stabilire a unor contacte importante și un inocent schimb de experiențe dansante și prietenești. Ce bine ar fi... dacă...

Portret componistic – Dan Dediu (45)

Corina BURA

La începutul acestei primăveri unul dintre cei mai apreciați și cunoscuți compozitori ai generației '60 a ajuns la pragul maturității : Dan Dediu a împlinit 45 de ani și, iată că, din momentul în care s-a hotărât că va deveni compozitor a scris peste 140 de opusuri al căror material sonor s-a coagulat de-a lungul anilor în jurul unor teme, personaje sau subiecte generoase. Aprofundarea teoretică a conținutului i-a oferit tot atâtea idei transpuse în cele mai surprinzătoare tehnici, izvorînd o muzică plastică, foarte plăcută, care în pofida modernității induce impresia accesibilității în sensul bun al cuvântului. Dedi-cații (pentru a face un joc de cuvinte!) săi colaboratori și prieteni, mai noi sau mai vechi, au realizat un concert aniversar deosebit de interesant care a avut loc în superbul Salon de muzică al Muzeului Național George Enescu. Câțiva dintre membrii ansamblului **Profil** al cărui ctitor și conducător este - Diana Moș (vioară), Adriana Maier (pian), Marian Movileanu (violă), Mircea Marian (violoncel) -, la care s-a asociat fidelul său coechipier, violonistul Ladislau Csendes, conducătorul unui alt ansamblu cunoscut, **Aperto** au evoluat într-o excelentă pregătire și formă oferind celor prezenți o seară de neuitat. Prezentatorul acestui itinerar a fost însuși compozitorul, într-un discurs plin de farmec și umor. Recitalul a început cu **Pirouettes pierrotiennes** op.142 pentru vioară, violă, violoncel și pian scris/e în 2011 cu care intenționează să deschidă un nou capitol a cărui temă să fie destinată personajului din Commedia dell'arte, ciclu pentru care a și scris deja **Pierrot solaire**, o aluzie în oglindă la celebrul **Pierrot lunaire** de Schoenberg. Lucrarea se desfășoară pe 2 teme principale, prima dinamică – **Velocissimo** -, ale cărei motive sunt întrerupte de clustere urmate de o relaxare mai „debussy”-eană, cu structuri armonice, evident pe cvarte. Coardele susțin discursul pe ritmuri sincopate al căror efect este amplificat de acordurile compacte ale pianului. Cea de-a doua secțiune, **Hypnotico**, aduce în prim plan violoncelul atribuindu-i o expunere lirică de înaltă sensibilitate (foarte bună prestația lui Mircea Marian). Recitalul a continuat cu **Vreascuri** – Trei piese pentru 2 viori solo op.28 scrisă în 1991, premiate la concursul de la Ludwigshafen și care s-a bucurat de interpretarea plină de fantezie a

duo-ului Csendes - Moș printr-o tratare modernă a instrumentului. Prima piesă are un aer schnittke-an, a cărei tentă ironică se stinge rapid într-o massă cu efecte dramatice, amplificată de timbruri aflate la limita extremă. Cea de a doua continuă risipa efectelor de ponticello, flautando, tremolo din care se disting micro formulări – nu mai mult de 5-6 sunete într-o așezare aluziv enesciană contrabalansate de un ostinato agresiv. Piesa finală este tratată contrapunctic, evidențiindu-se sincopile și jocurile ritmice. **Cis-nodie** pentru vioară solo (2009) dedicată violonistului L. Csendes cu care colaborează de mulți ani la cursurile de vară (**Académie d'été de Cisnadie** – jud. Sibiu) este inspirată de jocul **Cis** – notarea germană a sunetului **do#** - pe care îl aduce ca un fel de Leitmotiv asemenea marelui Beethoven în celebrul Concert pentru vioară în Re. Asemenea celor patru lovituri de timpan, **Cis/do#** este expus în mai multe rânduri pe parcursul unei monodii pretabile la tratări timbrale unde imaginația violonistului este intens stimulată. După pauză a urmat un amplu cvartet de coarde (specie camerală pe care Dan Dediu o notează cu nr.5 op.140) prezentat în primă audiție absolută. **Sphères** este scris între 2009-2010, inspirat de Trilogia (în plan antropologic și psiho-istoric **Bulles**, **Globes** și **Écumes** desemnează de această dată momente ale civilizației și ale istoriei umanității) cu titlul omonim aparținând gânditorului **Peter Sloterdijk** - *Le post-pessimisme* cum îl etichetează Frédéric Joignot. Lucrarea este alcătuită din 5 mișcări după cum urmează: 1. **Bulles** – Blasen, microsferă (cuprinde vol. I al scrierii, cca. 500 pg.) se referă la persoana (la condiția omului) propriu-zisă accesată, văzută din punct de vedere filosofic (el locuiește și produce totodată spațiul care îl cuprinde); muzical are la temelie intervalul de 2M (secunda mare) pe care o „glorifică” printr-un contur care evoluează în duble...ele pot face referire și la natura duală a omului sau la sistemul binar în care se desfășoară existența terestră. Ne aflăm în fața unei lucrări mai puțin sau deloc obișnuite, că, asemenea literaturii inspiratoare, avem în față multiple planuri pentru care compozitorul recurge la o masivă și arborescentă tratare contrapunctică. Atmosfera expresionistă, inevitabil legată de condiția omului modern, este susținută de puternice disonanțe. Se face auzit același microtrason de sorginte enesciană urmat de acumulări și rarefierii succesive, toate realizate prin heterofonie, defazări, concentrări. 2. **Globes**, care se inspiră din volumul al II-lea, recurge la combinații din care să se nască senzația „globului” care poate fi o sferă limitativă, alienantă sau dimpotrivă aceea a Universului în care miliarde de stele/ globuri își macină existența aparent solitară conform unei perfecte mecanici cerești. Sonor are cam același material genuin tratat diferit fără a părăsi principiul contrapunctic. 3. **Baloons** abordează forma sferică „altfel”...într-un stil mozaicat, iar

materialul, presărat de indicațiile timbrale cu care ascultătorul s-a familiarizat datorită pieselor precedente este unificat de un fel de „semnal” alcătuit din 3 elemente. Urmează o superbă secțiune lentă care aduce un tronson melodic foarte cantabil intonat de prima violină susținută armonic de fascicule sonore, totul degajând o atmosferă medievală cu timbruri surdinate și de flageolele delicate ale solistului.. 4. **Globes en miroirs** (Globules) reprezintă recurența celei de a doua părți, ceva mai restrânsă, cu aceleași aluzii modale, urmate de o amplă prelucrare contrapunctică care începe din registrele grave. 5. **Écumes** face referire la cel de-al treilea volum, iar ca imagine „schitează ceva între bule și globuri”, ne introduce în contemporaneitate, la etapa secolului XXI și, în consecință, este ilustrată printr-o

foto: Diana Murășan

formă fractală (excelentă idee!- *la catastrophe moderne du monde rond*) . Inițialul recunoaște unele idei și preluări ale *Suitei I* în Do de Enescu, mai ales în unisonul unor pasaje rapide extrem de dificile în ansamblu, regăsite atât în Suită cât și în acest final. Cvartetul nr. 5 este un moment mai special în creația lui Dan Dediu care, pe fața lui „nevăzută”, pare a fi un experiment remarcabil și o asociere în care sunt folosite dinamic unele principii ale tehnicii enesciene : apelul masiv- mai mult decât în orice altă scriere a sa - la principiile tehnicii lineare, perfect adaptat tratării unui „subiect” filosofic pe baza unei scrieri de mare amploare, anumite aspecte neoclasiche, înseși formulările modale sunt aluzii nete la universul sonor enescian. Dan Dediu a reușit ceva cu totul special pentru o lucrare care se adresează mai mult cunoscătorilor, și-a atins cu o mare virtuozitate creatoare sintezele propuse, inclusiv dorința de a-și marca maturitatea biologică printr-un opus original de primă clasă. Ansamblul Aperto-Profil și-a etalat toată știința și talentul muzical în realizarea acestei memorabile seri.

Centenar Sergiu Celibidache

Anul acesta cultura muzicală românească sărbătorește 100 de ani de la nașterea marelui dirijor român Sergiu Celibidache. Fundația omonimă, în parteneriat cu primăria Municipiului București, organizează (sub înaltul Patronaj al Președintelui României) în perioada 3 mai – 7 iulie 2012 prima ediție a Festivalului Sergiu Celibidache.

Astfel, pe parcursul a aproape 2 luni capitala României va găzdui numeroase evenimente la care sunt invitate personalități ale vieții muzicale mondiale.

În program se numără proiecțiile de film *Grădina lui Celibidache* (documentar realizat de fiul maestrului, Serge Ioan Celebidachi, în care povestește viața și activitatea dirijorului, compozitorului și profesorului român), *Celibidache* (un film de Jan Schmidt-Garre) și *Român născut să dirijeze o lume* (film produs de Fundația Sergiu Celibidache în coproducție TVR Media). Acestea vor putea fi urmărite în condiții excepționale la Grand Cinema Digiplex.

De asemenea, publicul este invitat la Palatul Cesianu-Racoviță pentru a admira expoziția de fotografii *Fragmente din viața Maestrului Sergiu Celibidache*, un colaj de imagini ce schițează cronologic viața Maestrului român. Criticii și muzicologii (și nu numai) sunt așteptați la lansarea de cărți de la Academia Română, pentru prezentarea volumelor *Despre fenomenologia muzicală* de Sergiu Celibidache și *Celibidache, întâlniri cu un om de excepție* de Patrick Lang și Stéphane Müller (Editura Spandugino).

Calendarul festivalului oferă tinerilor interpreți, dirijori, muzicologi și compozitori marea ocazie de a lucra cu mari artiști recunoscuți pe plan

Ida Haendel și Rony Rogoff), de muzică de cameră (cu Helmut Nicolai), de contrabass (Dorin Marc), de flaut (Michael Martin Kofler), de dirijat (Enrique Garcia Asensio), de brass (Wolfgang Gaag) cât și un simpozion moderat de Serge Ioan Celibidache, Mark Mast, Dan Grigore, Christian Mandeal și Rony Rogoff (în Sala Mare a Ateneului Român).

Concomitent cu toate aceste activități sunt programate concerte la Ateneul Român din București și la Filarmonica de Stat din Iași în care urcă pe scenă cele mai bune orchestre și formații camerale ale României și ale Europei (Orchestra Română de Tineret, Orchestra

Lansarea de cărți la Academia Română (Foto: Mihai Cosma)

internațional, invitați să susțină la Universitatea Națională de Muzică din București masterclassuri de vioară (susținute de

Filarmonicii George Enescu, Orchestra Filarmonicii Moldova Iași, Ansamblul German Brass, formația/cvartetul Henschel Quartett) alături de mari nume ale scenei mondiale (precum violonista Ida Haendel, pianistii Dan Grigore, Misha Dacic, dirijorii Cristian Mandeal, Markus Theinert, Mak Mast etc.)

Unul dintre cele mai importante evenimente din această ediție este premiera mondială a lucrării *Haz de necaz*, Suită Românească în 8 părți a maestrului Celibidache.

Cu ocazia acestui festival internațional Banca Națională a României va emite și lansa o monedă numismatică comemorativă Sergiu Celibidache.

Diana MURĂȘAN

Petculescu

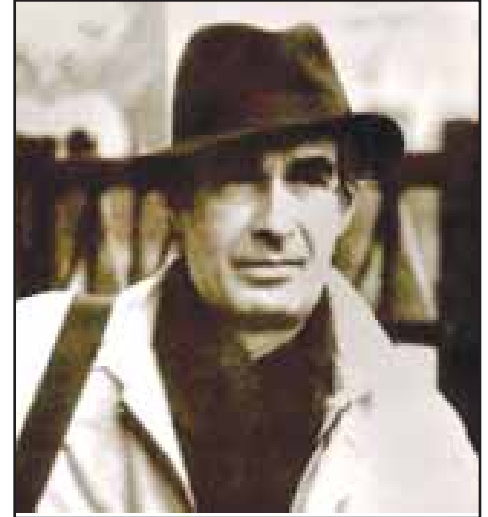
65

Grigore CONSTANTINESCU

Din punctul de vedere al dispozițiilor legale, care marchează drept limită de vârstă a activității didactice universitare împlinirea a 65 de ani de viață, aniversarea lui Valentin Petculescu se justifică drept un eveniment oficial. Ca potențial creator, nu poate fi vorba de un astfel de hotar temporal, ceea ce s-a dovedit cu prisosință în concertul la care artistul și-a invitat prietenii și colegii, ca oaspeți în Salonul de muzică al Muzeului național „George Enescu”. Un prim argument era desfășurătorul reperelor componistice, oferind lucrări cu varii repere, pornind din anii de tinerețe, urmând cu împliniri succesive până la orgoliul discret al maturității actuale. Numele lui Valentin Petculescu își află focalizările în diversele incitații spre omnicomponistică, dar și spre poezie, dramaturgie, literatură și publicistică. Interesantă selecție acum, în acest concert de apoape două ceasuri, cu prezențe din

toate orientările, comentate de însuși autorul, cu amuzament și detașare față de timpul ce trece, luând cu el reușitele și proiectele împlinite, dar adăugând firesc perspective dorite. Există în toate aspectele „caleidoscopului Petculescu” plăcerea culorii de expresie, a nuanței în comunicare și balansului între umor și melancolie, între intervalică, ritm și melodie. Compozitorul, cum am văzut-o acum, apropie cuvântul de sunet și ideea de atmosferă, fie că este vorba de **Grădini pentru soprană și pian**, versuri de Daniel Turcea, cu modulații subtile ale glasului, sau **Balada nunții**, pentru soprană din **Epifaniile** inspirate de același poet, indicând cunoașteri bizantine, derulări vocale abile, datorate de sopranele Stanca-Maria și Bianca Manoleanu, acompaniate de Remus Manoleanu. Surprinzătoare și dialogurile pian-recitator propuse în ipostaze paralele de Valentin Petculescu în **5 cântece de iarnă pentru pian**, cu replici rostite de Veronica Anghelescu și Remus Manoleanu. Mult depărtată de o asemenea lume, **Prună arsă-vai și amar** aduce în teatrul muzical al Biancăi Manoleanu versurile de haz ale lui Mircea Dinescu, alternate cu cele două sonete pe versuri de Ilie Comănița, pagini de muzică recent create, cu o aură de romantism îngrijorat. Spuneam tinerețe, iar muzica de pian din **Sonatina a II-a** și **Suita pentru pian**

se potrivesc cu vârsta și disponibilitatea interpretului Roman Manoleanu. Trecând de la un moment la celălalt, am desprins și altă dimensiune a acestui **Portret Valentin Petculescu 65**, cum ne anunța afișul. Căci muzica acestei întâlniri și-a aflat realizatorii în „careul de ași” al familiei Manoleanu, cei doi Părinți și cei doi Copii. Patru muzicieni fericiți, sărbătorind un compozitor, iată o seară memorabilă despre care vom mai vorbi multă vreme.

Concert omagial

CLARA PEIA-VOJKICZA

Constantin-TUFAN STAN

Nu demult, Studioul de Concerte „Elisabeta Toth” al Școlii de Arte Frumoase „Filaret Barbu” din Lugoj a găzduit un recital susținut de pianista Vanda Albotă, rezidentă în Germania (născută la Timișoara în 1980), dedicat aniversării unui veac de la nașterea profesoarei și pianistei-concertiste lugojene Clara Peia-Vojkicza (1911-2005). Nepoată a muzicienei omagiate, Vanda Albotă (absolventă a Liceului de Muzică „Ion Vidu” din Timișoara) a urmat cursurile Facultății de Muzică din cadrul Universității de Vest din Timișoara, specializarea pian (1998-2003), apoi, între 2002 și 2004, s-a perfecționat la Hochschule für Musik „Franz Liszt” din Weimar, urmând studii postuniversitare (*Konzertexamen*, 2004-2008) la aceeași instituție, finalizate cu o specializare (*fortepiano* și *clavicin*) la Universitățile de Kunst din Berlin (din 2008 până în prezent). Programul, alcătuit într-o firească succesiune graduală stilistică, a cuprins opusuri de Johann Sebastian Bach, Wolfgang Amadeus Mozart, Franz Schubert, Robert Schumann și Johannes Brahms. Posesoare a unei tehnici impecabile și al unui rafinat tușeu, care i-au permis trecerea cu eleganță și o anumită dezinvoltură prin diferite registre tehnico-stilistice, de la muzica barocă la cea clasică și romantică, Vanda Albotă a confirmat, eclatant, bogatul și onorantul său palmares interpretativ, consacrat pe importante scene de concert.

Profesoară de pian, din 2010, la Școala de Muzică „Bertheau & Morgenstern” din Potsdam (Germania), Vanda Albotă a cucerit laurii unor importante concursuri internaționale, fiind răsplătită cu onorante distincții și beneficiind de burse acordate de prestigioase instituții din România,

Spania, Belgia, Italia, Germania. Artista timișoreană a susținut recitaluri și concerte în România, Iugoslavia, Germania, Polonia.

Clara Peia-Vojkicza (1911-2005), artista lugojeană omagiată a studiat pianul în orașul natal, de la vârsta de 6 ani, cu Iosif Willer, perfecționându-se apoi, la Conservatorul Comunal din Timișoara, cu pianista lugojeană Irma Hun, absolventă a Academiei de Muzică din Berlin (fostă studentă a lui Eugen d'Albert), și compozitorul Sabin V. Drăgoi. A absolvit, în anul 1930, ca șefă de promoție, cursurile Academiei de Muzică din Budapesta, la clasa profesorului Sándor Reschofsky, colaborator apropiat al lui Béla Bartók. A funcționat ca profesoară de pian la Conservatorul Popular de Muzică din Lugoj, începând cu anul 1930, unde a deținut și funcția de director adjunct. Pianista lugojeană a fost protagonista celor mai importante manifestări muzicale organizate în perioada inter- și postbelică, ca eminentă profesoară de pian, dar și ca remarcabilă pianistă-concertistă, în cadrul stagiunilor Orchestrei Societății Filarmonice din Lugoj, instituție fondată în anul 1927.

Între elevii Clarei Peia-Vojkicza, afirmați, mai târziu, pe mari scene de concert naționale și europene, s-au aflat György Kurtág, actualul corifeu al școlii componistice contemporane și Ernő Földvári, apreciat pianist-concertist, talentat șef de orchestră la Opera Maghiară din Cluj, stabilit ulterior în Elveția.

Clara Peia-Vojkicza a practicat, cu obstinație, genul cameral, alături de un ansamblu consacrat, cu o intensă activitate concertistică în perioada ante- și interbelică, alcătuit din I. Willer, J. Stojkovits, D. P. Tocineanu, A. Toth și K. Wisnovsky.

După o fructuoasă colaborare cu vechea Reuniune Română de Cântări și Muzică, aflată sub conducerea lui Dimitrie Stan (1940-1968), în ultima etapă a activității sale artistice Clara Peia-Vojkicza a activat în calitate de corepetitoare și acompaniatoare a Corului „Ion Vidu”, sub bagheta maestrului Remus Tașcău. Prin amplexarea și consistența parcursului său artistic, dominat de un înalt profesionalism, prin profilul său uman, de o aristocratică noblețe și o aleasă ținută morală, Clara Peia-Vojkicza reprezintă un autentic reper axiologic pentru învățământul artistic bănățean și arta interpretativă pianistică.

Clarei Peia-Vojkicza

Aniversare cu cântec

Camelia PAVLENCU

Profesorul Anton Scornea, fost dascăl de Muzică la liceul Dimitrie Cantemir din capitală împlinește pe 11 mai 2012 ...99 de ani, întărindu-ne convingerea că inimile pline de muzică și dragoste bat mai mult.

Orfan de la vârsta de 5 ani, crescut de o familie (Herișescu), a reușit să străbată cu tenacitate treptele instrucției școlare, de la școala primară din comuna natală Licurici-Gorj, la Școala Normală din București, Școala de ofițeri de rezervă Ploiești, până la Conservatorul bucureștean, în ciuda întreruperilor cauzate de participarea la luptele celui de al doilea Război Mondial. (rănit în Crimeea și dublu decorat cu Coroana României cu panglică și frunză de stejar și Virtutea militară.

Cariera sa didactică, ca învățător, apoi ca profesor (1952-1973 la „Cantemir”) cunoaște împlinirea prin funcțiile avute (15 ani președinte) în cadrul Societății Profesorilor de Muzică și Desen, înființată în 1947, al cărei membru

fondator s-a definit. Desigur că generațiile de elevi îi datorează mult profesorului de muzică (Luminița Vartolomei) prin întreaga sa carieră didactică și publicistică (autor de manuale, culegeri de cântece pentru prichindei), dar mai mult îi sunt recunoscători confracții săi didactici pentru convertirea aridelor cursuri de reciclare în tabere de odihnă și creație, desfășurate estival pe parcursul a peste patru decenii, în cele mai variate locații pe întinsul țării.

Cu o perseverență atroce, Anton Scornea a reușit să obțină cazarea și hrănirea consistentă a participanților la aceste cursuri, chiar în cumplitul deceniu 1980-1990, revitalizând viața culturală a diferitelor orașe (Râmnicu-Vâlcea, Făgăraș, Suceava, Piatra Neamț, Câmpulung Muscel – al cărui cetățean de onoare este – Curtea de Argeș, Tg. Jiu, Toplița, Mangalia, Constanța, Brașov, Sibiu, Iași, Tg-Mureș) prin expoziții și concerte ale participanților.

Pictori precum Mia Steurer-Moțatu, Octavia Milculescu, Felicia

Anton Scornea

Chințoiu, Elena Beldescu, graficieni ca Ștefan Iacobescu, muzicieni ca Vasile Iliuț, Sorin Vulcu, Dragoș Tănăsescu, Aurora Ienei, Dan Buciu, Valeria Ionescu, onorau cu prezența lor acțiunile Societății și erau hrăniți de frumusețea peisajelor alese de Anton Scornea pentru... cursurile de reciclare.

Ca beneficiară directă a acestor cursuri, împletind deseori recitalurile de pian și de canto cu

ajutorul elevilor și studenților mei, hrănindu-mi privirea cu vitalitatea pictorilor septuagenari (determinând convertirea mea spre pictură) mărturisesc, cred, alături de toți colegii mei estivali (cei care mai sunt...) că regretăm enorm neimplicarea profesorului Scornea în organizarea acelor tabere după ce a împlinit 92 ani.

Îi mulțumesc pentru lecția de optimism și tenacitate, pentru puterea de a iubi viața în toată armonia și simplitatea ei, legând-o mereu de cântec și culori și îi urăm să atingă vârsta biblică de 120 ani.

Stagiune muzicală la Universitatea din Suceava

Constanța CRISTESCU

Deși în Universitatea Ștefan cel Mare din Suceava nu există nicio facultate de muzică, universitarii suceveni și-au dorit o stagiune muzicală în care să poată asculta capodopere ale muzicii culte în interpretări redutabile și prin care să poată contribui cu un plus artistic la educația tinerilor ale căror personalități le au în modelare. În acest scop și-au clădit cu grijă și cu bun gust infrastructura necesară împlinirii visului. Și-au construit o sală multifuncțională cu potențial concertistic și spectacular, pe care au denumit-o *Auditorium Joseph Smith* și au pornit demersurile pentru a coopta colaboratori în vederea organizării periodice de recitaluri muzicale cu interpreți de elită.

Așa se face că în anul 2007 universitarii suceveni au semnat un protocol cu Universitatea de Arte „George Enescu” din Iași, al cărei rector era compozitorul și muzicologul Viorel Munteanu, bucovinean prin sânge și suflet, întreprinzător perseverent în promovarea culturii muzicale pe melagurile natale.

Personal am participat în ultimii doi ani la o serie de recitaluri organizate de prestigioasa universitate suceveană, invitată fiind de pasionatul meloman și realizator de proiect Mihai Ștefan și, de fiecare dată, am fost mereu încântată de ținuta artistică a manifestărilor muzicale și de atmosfera caldă și primitoare a sălii de concert universitare. Am rămas contrariată văzând numărul mic de auditori prezenți la mare parte dintre seratele muzicale, deși capacitatea universității ar putea furniza un numeros public la fiecare manifestare.

Mi-am pus o întrebare retorică: de ce oare sucevenii nu gustă o muzică atât de frumoasă și reconfortantă? De ce nu prețuiesc și nu onorează inițiativa USV la adevărata ei valoare? Poate programul universitar mult prea încărcat ori lipsa de propagandă avansată? În Suceava există un liceu de artă și primii vizați pentru audiții muzicale live de ținută academică sunt elevii ce tind să se formeze ca muzicieni. Însă nu sunt doar ei, ci toți elevii liceelor sucevene care trebuie să ia contact

cu arta muzicală și cu viața universitară pe care Suceava le-o dezvăluie ca perspectivă. Și sunt, cu siguranță, atâția melomani care s-ar simți minunați în ambianța elevată a unei săli de concert elegante și primitoare, ce le oferă recitaluri muzicale minunate, însă, poate se simt stingheri sau nu află la timp programele ce li se oferă...

Aș rememora doar câteva dintre personalitățile care au

onorat publicul sucevean în recitaluri extraordinare susținute la Sala Auditorium a Universității Ștefan cel Mare: Nicolae Maxim din București, Alin Apetroaie din Brașov, Ciprian Patriche din Iași, **Trio Clavio Arte** din București, formația camerală **Studioul de muzică veche** din București, cunoscuta pianistă Ilinca Dumitrescu, Cvintetul **Terra Sin Pan** din Iași.

Mai menționez, din amintiri, prestația de excepție a mezosopranei Laura Magdalena Scripcaru și a pianistei Lăcrimioara Naie într-un recital de muzică românească, deasemenea concertul de Crăciun 2011 al formației de suflători a Filarmonicii "Moldova" din Iași, dirijați de Vittorio Cesara din Italia.

Nu poate fi ignorată implicația Universității Ștefan cel Mare în sprijinirea tinerelor talente debutante în cadrul manifestărilor stagiunii muzicale. Așa se face că am asistat, la începutul stagiunii muzicale a anului 2012, la un recital liric susținut de o tânără soprană suceveană, studentă la Conservatorul din Florența.

Receptivitatea universitarilor organizatori stimulează interpreții în oferte muzicale generoase și curajoase prin abordarea unui repertoriu variat, care să contureze orizonturi muzicale cât mai diversificate pentru împlinirea gustului artistic și a dragostei pentru muzică a ascultătorilor. Pasiunea universitarilor suceveni pentru muzică și inițiativa lor de realizare a unei stagiuni muzicale invită și încurajează publicul sucevean să frecventeze programul muzical al Sălii Auditorium Joseph Schmidt.

O triadă muzicală vieneză... *Ad Libitum*

Istoria de până acum a existenței și destinului artistic îmi pare că reprezintă, pentru cvartetul de coarde *Ad Libitum* un autentic subiect de carte – întâlnirea membrilor ansamblului în 1988, formarea lor sub modelul maeștrilor, lansarea pe traseele carierei naționale și internaționale, intervenția evenimentului tragic prin pierderea partenerului de la vioara I -Adrian Berescu, supraviețuirea și proiectul unei a doua șanse, care condiționează un nou început. Acest nou început este marele violonist Alexandru Tomescu, cel care a acceptat misiunea de conducător al grupului de artiști, preluând vioara principală, alături de Șerban Mereuță -vioara doua, Bogdan Bișoc - viola, Filip Papa - violoncel. Argumentul unui prim solist concertist de a-și completa paralela muzicii de cameră este, conform unui grafic de personalitate, pentru Alexandru Tomescu, cumularea duoului cu trioul și, ascensional, cu cvartetul.

Desigur, lucrul cu o formație presupune ipostaza de lider, ceea ce am observat și în recentul recital susținut la Ateneul Român, cu un program unitar de muzică vieneză. Nivelurile de abordare diferă încă, explicabil pentru perioada de armonizare a celor patru interpreți în răstimpul unei

stagiuni de activitate. Debutul recitalului, cu *Quartettsatz* de Schubert a fost, neîndoios, o convingătoare demonstrație de expresie dramatică, libertate ritmică și expresie melodică. Pentru *Cvartetul în do major, k 485* de Mozart, evoluția dezvoltată de *Ad Libitum* a evidențiat acceptarea noii prime viori în susținerea coloanei formale și sonore a discursului, într-o manieră foarte apropiată de stilul compozitorului. Nu uităm, ascultând o astfel de muzică, unitatea de comunitate între cvartetul de coarde pe scena de concert și cvartetul de voci pe scena de operă. Împlinirea triadei ne-a fost oferită prin al treilea *Cvartet Razumowski, op. 59* de Beethoven. Cred că timpul de studiu își spune aici mai decis cuvântul, ceea ce ne-a determinat alegerea, drept cea mai realizată secțiune a lucrării, a *Finalului Allegro molto*, cu o mai unitară susținere, în exigențele compozitorului. Suntem, cum spuneam, la începutul de drum al celei de a doua șanse, pe care îl dorim urmărit pe mai departe, pentru proiectul optimizant al carierei cvartetului *Ad Libitum*. Oricum, preocuparea există pe toate planurile, inclusiv prin cea managerială a conturării evenimentului în media, în coordonarea organizatorică Lanto Arte – Oartz, ce reunea oferta primului disc în noua formulă a Cvartetului, afișul, materialul publicitar, cooptarea sponsorilor cu renume, datorită cărora sala Ateneului Române a fost aproape neîncăpătoare, sub ochiul televiziunii naționale și însoțită de aplauzele, uneori aleatoriu plasate, ale publicului,

Grigore CONSTANTINESCU

Cu Bellini, o nouă „opera rara” la SEOB

Grigore CONSTANTINESCU

Romantismul bellinian este o zonă a performanței vocale în opera italiană a secolului XIX. Chiar cu puține titluri, în ultimele două decenii, pe scenele lirice românești, interesul publicului și al interpreților rezistă timpului. Pentru seria „Opera rara”, inclusă în stagiunea SEOB, titlul ales, *I Capuleti e i Montecchi*, este poate singura lucrare a lui Bellini care beneficiază de precedente datorate cântăreților români. La Opera din Constanța, în anii 90', lucrarea a adus pe scenă două voci care au făcut carieră internațională, soprana Felicia Filip și mezzo-soprana Ruxandra Donose; aplaudat a fost și cuplul romantic, în spectacolul montat de același regizor, Cristian Mihăilescu, la Opera din Brașov, cu două prezențe apreciate, soprana Mirela Zafiri și mezzo-soprana Gabriela Hazarian. Pe acest temei ne-a interesat acum o altă generație solistică, promovată la SEOB și datorită unor recompense în urma distincțiilor concursului „Maeștrii artei lirice”, în care soprana Veronica Anușca și mezzo-soprana Emanuela Pascu

dețin titlul de laureat al ediției 2011. Remarcabilă este evoluția celor două interprete absolvente de dată recentă la clasele de canto din UNMB, printre maeștrii cu care au lucrat identificându-se Ionel Voineag, Mariana Colpoș, Andreiana Roșca.

Observ în cântul sopranei o din ce în ce mai echilibrată conducere a vocalității, potrivit cu stilul belcantist de expresie poetică. Veronica Anușca poate comunica un sentiment interiorizat, foarte aproape de ambientul bellinian care a asigurat succesul cîntăreților și-au dorit să recreeze imaginea Giuliettei. Îi corespunde timbrul și prin concepție stilistică Emanuela Pascu, în Romeo, o voce ce cunoaște pozitivă maturizare a glasurilor feminine grave, capabilă a alege soluții optime pentru acest dificil rol de travesti, în care eroicul și tragicul se îmbină. În derularea muzicală contăm pe o personalitate ce-și cunoaște amplasamentul dramatic în distribuție, cu o netăgăduită convingere – basul Pompei Hărășteanu în rolul Padre Lorenzo, urmat de partenerii vocilor masculine, tenorul Liviu Indricău și basul Marius Boloș. În regia Andei

Tăbăcaru Hoge, întreg complexul muzical ce corespunde unei selecții a

momentelor operei, fără ansamblu coral și orchestră, s-a bazat pe profesionalismul pianistei Ioana Maxim și culorile instrumentale - Ana Chifu (flaut) și Alexandru Uță (percuție), pe costumele propuse de Viorica Petrovici, efectele maeștrilor de lumini Nicolae Emilian Stancu și Cristian Vintilă, capabili a crea decoruri din *light design*. Când urmărim spectacolele din sala mare a Operei, textul

original este tradus pe *prompter*, în românește, pentru a înlesni publicului urmărirea acțiunii. Cu scenele de teatru ale unui scenariu shakespearian (actori: Monica Mihăescu, Raluca Juganaru, Mihai Moș, Filip Ristovski), prezentate explicativ în paralel cu discursul muzicii lui Vincenzo Bellini și versurile lui Felice Romani, tălmăcirea românească preluată „la liber” din tragedia originală nu ajută, ci încarcă spectacolul sub forma unui „surplus adăugat”. Oricum, preocuparea de a aduce spre public această capodoperă se cere remarcată, diversificând stagiunea de ansamblu a scenei lirice bucureștene, prin adiționarea unui moment învecinat cu evenimentul dorit de operamani.

Veronica Anușca

SEARA PREMIERELOR

Cu un subtitlu sugestiv, "Seara premierelor", studenții de la UNMB, Facultatea de interpretare, secția canto, s-au prezentat publicului dorind evaluarea performanțelor artistice din preajma sesiunii de examene. Este vorba de două spectacole create de regizorul Cristian Mihăilescu, împreună cu studenții săi cu care lucrează la Clasa de operă. O selecție din repertoriul liric aduce pe scenă opera în două acte de Charles Gounod, **La colombe** – premieră națională, și opera de cameră a lui Dan Dediu, **Eva!**, în premieră absolută.

Pentru că am identificat în lucrarea romantică franceză a lui Gounod învecinarea, ca teatralitate, cu comedia boulevardieră pariziană și, ca muzică, cu presentimentul lumii lui Offenbach, ne explicăm de ce interesul posterității rămâne destul de rezervat. În lucrul destinat studiului de teatru muzical, Cristian Mihăilescu a avut însă material de exersare a mișcărilor de scenă,

Oana Maria Șerban și Adrian Prelucan - foto: Mihai Cosma

alternării formulilor solistice, de la recitativ și replică vorbită, la duo, terțet și cvartet, de asemenea pentru exprimarea interpreților bazată pe textul francez original. Soluțiile de spectacol sunt cele obișnuit-tradiționale, sprijinul companiamentului pianistic – Cristian Vais - eficient dar nu sugestiv. În alcătuirea distribuției, s-a lucrat cu "materialul clientului", oferta principală fiind a vocilor feminine. Ca expresie, delicatețe și însușiri reale ale glasului, soprana Adelina Diaconu atinge scopurile compozitorului francez descriind o eroină capabilă de sugestii afective. În spiritul unei maniere comice a travestiului, mezzosoprana "falcon" Maria Sănduleac și-compus bine, puțin excesiv scenic, personajul Mazet.

Pentru un tenor care și-ar dori roluri eroice, ieșind astfel cu forță din cadrul lirismului (Horace-Adrian Mărginean) și pentru un personaj fără posibilități sonore pe măsura datelor fizice (Maître Jean-Octavian Tudose), participările

Adelina Diaconu foto: Mihai Cosma

masculine au fost mai modeste, ca și răspunsul receptivității spectatorilor.

Era promițătoare așteptarea de a vedea o nouă luctare muzical-scenică a lui Dan Dediu, prima reprezentație a operei de cameră **Eva!** A fost un eveniment convingător, meritând succesul obținut. Grupajul calităților este desigur cel componistic și cel teatral inspirator (textul de Marei Vișniec), căci ne-am aflat în fața unei lucrări ce se poate situa fără tăgadă printre valorile de repertoriu românesc din secolul XXI. Să reșinem eficiența parcursului stilistic aluziv din care Dan Dediu alcătuiește narațiunea sa muzicală, ca și eficiența percutantă a amplasării în voce a textului. În oglindă, Cristian Mihăilescu alcătuiește un dialog subtil construit între cei doi soliști, El și Ea, știind să obțină efecte interpretative profesionale de-a lungul derulării spectacolului. Pentru Ea, soprana Oana Maria Șerban atinge o scară de comunicări expresive diverse, bine gradată, explicativă teatral prin trăire și comunicare a glasului, personalizat cromatic. În schimb, baritonul Adrian Prelucan, El, a fost condus regizoral în spiritul unei continuități ascendente unitare, ca personaj conflictual care crește tensiunea *d'a capo al fine*. Compozitorul modifică asamblarea prezențelor scenice prin introducerea unui ansamblu de mișcare, cu intervenții corale, alcătuite dintr-un grup solistic de colegi ai soliștilor distribuției. În mare vorbim, în întregul său, de o reușită pe toate planurile, ceea ce nu este deloc puțin pentru această "Seară a premierelor", susținută în cadrul promisiunilor Studioul experimental de Operă și Balet "Ludovic Spiess" al Operei Naționale București.

Grigore CONSTANTINESCU

Un nou succes al Operei din Brașov

Liliana IACOBESCU

Sâmbătă, 21 aprilie 2012, a avut loc la Brașov spectacolul „Traviata”, dirijor Traian Ichim, regizor Dumitru Tăbăcaru. Este necesar să spunem, dintru început, că am trăit o seară memorabilă, acest spectacol înscriindu-se printre cele mai reușite ale Operei din orașul de la poalele Tâmppei. Începând cu decorurile, simple, dar sugestive, aparținând Rodicăi Garștea, cu coregrafia, datorată Nerminei Damian, cu regia admirabilă, și

terminând cu soliștii, întregul „arsenal”, ce se pune în mișcare pentru o seară de operă, merită lauda și aprecierea noastră.

Soliștii au fost la mare înălțime: Marius Manea, în rolul Alfredo, ne-a demonstrat posibilitățile sale vocale; Adrian Mărcan, în rolul Giorgio Germont, a realizat o foarte frumoasă și impresionantă creație. Cristina Radu, în rolul Violettei (debut), a demonstrat încă o dată, un talent ieșit din comun și o inteligență muzicală de excepție. A intrat în rolul dificil al Violettei, cu o asemenea intensitate, încât am uitat complet că ea era de fapt Cristina Radu, și nu Violetta. Trăirea ei a impresionat publicul până la lacrimi. De altfel, a fost răsplătită cu ovații, lumea aplaudând în picioare. Odată cu acest rol, avem din nou o confirmare despre faptul că nu poți fi un mare interpret, dacă nu ești și un mare muzician, adică un om cu orizont, cu o deosebită cultură și imaginație.

Îi dorim Cristinei Radu multe succese de-acum încolo și un drum

Cristina Radu

ascendent, iar Operei Brașov spectacole de aceeași înălțime cu cel din 21 aprilie!

FLORIN COMIȘEL - 90

S-au împlinit 90 de ani de la nașterea reputatului compozitor, dirijor și folclorist FLORIN COMIȘEL, artist emerit.

A văzut lumina zilei în Municipiul Ploiești, în ziua de 10 aprilie 1922, într-o familie de intelectuali. Studiile muzicale au continuat, între anii 1939-1948, la Conservatorul din București, cu eminenții profesori și pedagogi: Faust Nicolescu, Marțian Negrea, Mihail Andricu, Constantin Brăiloiu, Vasile Popovici, Ștefan Popescu, Ion Ghiga și Maria Fotino.

Florin Comișel este încadrat cercetător științific la Arhiva de Folclor a Societății Compozitorilor Români și apoi la Institutul de Folclor din București. Începând din anul 1947 și până în 1978, distinsul muzician este dirijor la diverse ansambluri și instituții artistice, printre care, în perioada 1957-1978, la Ansamblul „Rapsodia Română”.

În muzica românească contemporană, Florin Comișel se afirmă constant în domeniile creației muzicale, folcloristicii și artei interpretative. Înzestrat din anii adolescenței cu un excelent talent, în cei aproape 40 de ani de prodigioasă activitate de creație muzicală, Florin Comișel s-a impus în aproape toate genurile muzicale, izbutind să îmbogățească patrimoniul nostru artistic cu importante

lucrări, multe, dintre acestea făcând parte din repertoriul permanent al unor valoroase colective artistice profesioniste și de amatori.

În domeniul muzicii de teatru, compozitorul a scris nu mai puțin de 16 titluri, fiind apreciat - din acest punct de vedere - printre ctitorii creației de operetă din veacul XX. Datorită unei deosebite frumuseți sonore și măiestriei componistice, o seamă dintre piesele sale de muzică corală au devenit adevărate șlagăre. De un real succes s-au bucurat opusurile corale dedicate formațiilor din

municipiul Ploiești: *Columna către soare* - pentru Corul Uzinei 1 Mai, *Beteală de argint* - pentru corul Combinatul Petrochimic Brazi, *Aprig dor de viață* - pentru Corala „Paul Constantinescu” a Palatului Culturii și filarmonica din localitate, cântecul *Orașul meu* pentru Teatrul de Revistă din Ploiești și poemul simfonic cu recitator *Capra cu trei iezi*, prezentat în primă audiție absolută sub bagheta ilustrului șef de orchestră Ion Baciuc.

Pe parcursul vieții a cules, notat și prelucrat numeroase creații folclorice. În domeniul artei interpretative, la pupitrul unor reprezentative ansambluri artistice și instituții de spectacole și concerte din capitală, Florin Comișel a întreprins numeroase turnee în țară și în străinătate. Pentru întreaga sa activitate artistică și de creație Florin Comișel a fost distins cu importante premii de creație din partea Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România (1970, 1974, 1975, 1977), cu ordine și medalii, cu titlul de Artist Emerit.

În ziua de 27 ianuarie 1977, cu ocazia constituirii Cenaclului muzical „Paul Constantinescu”, maestrul Florin Comișel a fost ales președinte executiv, funcție ce a îndeplinit-o, cu exemplar profesionalism, până la trecerea sa prematură și fulgerătoare în lumea cea veșnică, la 7 octombrie 1985.

Pentru cinstirea memoriei și operei sale, în anul 1987, forurile culturale ale județului natal au inițiat Festivalul Coral Interjudețean ce-i poartă numele. Până în luna mai 1997, au avut loc șapte ediții, la care au participat formații corale reprezentative din județele Prahova, Buzău, Dâmbovița, etc. Pe strada Ana Ipătescu nr. 62 a fost dezvelită o placă omagială - cu efigia în bronz a compozitorului, operă a sculptorului Ștefan Macovei, așezată pe casa în care a văzut lumina zilei ilustrul muzician Florin Comișel.

Muzeul Memorial și Cenaclul Muzical „Paul Constantinescu” împreună cu Asociația „Comișel” din București (înfiițată în ziua de 23 februarie a.c.) a organizat o manifestare omagială, la care au participat: Vasile Donose, Constantin Arvinte, precum și: prof. Dr. Irina Dragnea Comișel - președintă a Asociației „Comișel”, soprana Rodica Anghelescu și pianistul Ieronim Buga. În partea finală au fost audiate fragmente din lucrările reprezentative semnate de maestrul Florin Comișel din domeniile muzicii corale („Codrule, frunză galbină” etc) și operei („Culegătorii de stele”; „Soarele Londrei”; „Răspântia”; „Leonard” ș.a.). Cu acest prilej s-au comemorat și doi ani de la trecerea în eternitate a eminenței profesoare universitare și etnomuzicolog Emilia Comișel, Cetățean de onoare al Municipiului Ploiești.

AI. I. BĂDULESCU

Imago Mundi, un ansamblu unic în România

Anul trecut, ansamblul vocal britanic I Fagiolini, specializat în muzica Renașterii și Contemporană, a împlinit 25 de ani de carieră. Swingle Singers sunt deja o legendă, iar Venice Baroque Orchestra, Douce Mémoire sau Il seminario Musicale sunt doar câteva dintre formațiile care s-au impus cu succes în Europa, grație promovării muzicii vechi. M-am gândit adesea de ce la unele popoare se poate orice, iar în România există așa puține formații de gen. Însă, la cât de puțin apreciată e cultura la noi în țară, mă bucur să remarc că totuși se găsesc și câteva ansambluri românești care își dedică repertoriul acestui strat muzical

arhaic. Enumăr o parte dintre ele - Ansamblul de muzică veche Codex, Ansamblul de muzică Medievală și Renascentistă Nomen Est Omen, Ansamblul Aperto sau Studioul de Muzică Veche (printre primele din România). Mă opresc însă la **Imago Mundi**, un ansamblu unic în peisajul muzical românesc, o formație ce a fost înființată în anul 2001 la inițiativa unor instrumentiști bucureșteni (Oana Mariș și Daniel Ivașcu) și care în 25 februarie, și-a lansat al treilea album din discografia sa, intitulat - **Isvor**. Un izvor nesecat este cu siguranță și repertoriul acestui ansamblu, căci cele trei albume semnate Imago Mundi prezintă orientări muzicale diferite, atât ca stil, cât mai ales ca perioadă (de la world music la fusion sau la muzica Renașterii și cea tradițională veche din sec. 17-18).

Imago Mundi îi cuprinde pe: Oana Mariș - oboi, tamburină; Daniel Ivașcu - percuție; Cătălin Ștefănescu - cobză, mandolă, chitară; Ștefan Barbu - vioară; Adrian Buciu - flaut, shakers. Mesajul lor propune publicului o privire spre trecut, spre o muzică plină de vitalitate și grăitoare de la sine. Cei cinci artiști sunt într-o continuă căutare a unui spirit pur și arhaic, pe care să îl readucă la viață prin interpretări originale, împreună cu aranjamente proprii, folosirea de instrumente clasice și vechi, încununată de bucuria de a cânta și de a oferi iubitorilor de muzică un act artistic unic și original pentru România.

Cel mai nou album - **Isvor**, lansat recent printr-un eveniment prezentat la Cafe Verona din incinta librăriei Cărturești, reflectă sonorități valoroase și tradiționale ale melosului vechi românesc, în centrul acestora plasându-se melodii extrase din "Cartea științei muzicii" de Dimitrie Cantemir, dar și alte creații tradiționale românești. Ineditul acestor melodii reiese din îngemănarea instrumentelor specifice spațiului muzical turo-oriental de pe vremea lui Cantemir (baglama, bouzuki, darbuka, bendir) cu instrumentele clasice (flaut, oboi, vioară, chitară), dar și din modernitatea aranjamentelor, minuțios realizate de către Cătălin Ștefănescu. Albumul a fost înregistrat în 2011 și promovat în același an prin intermediul unui amplu turneu național (8-29 octombrie). Muzica albumului **Isvor** a fost prezentată în 9 concerte desfășurate în 8 orașe (București – două concerte, Craiova, Satu Mare, Timișoara, Pitești, Sinaia, Mediaș). Dacă primele două albume (*Musica Viva-2002* și *Pilgrims-2009*) au prezentat muzici medievale provenite în marea lor majoritate din spațiul european, **Isvor** valorifică în

exclusivitate muzica veche românească prin 13 piese, între care regăsim *Hora*, *Dobrogeana*, *Geampara*, *Dans trac* sau *Barbul Lăutarul*, dar și trei melodii semnate Dimitrie Cantemir, considerat întemeietorul muzicii laice turcești.

Cel de-al treilea album semnat **Imago Mundi**, lansat sub egida Editurii Casa Radio în colaborare cu Pilgrim Project, îl puteți găsi din 25 februarie în librăriile Cărturești, Humanitas și la Editura Casa Radio. Eu l-am ascultat deja și cred că o să îi dau replay. Merită să audiați asemenea sonorități nemaiauzite în secolul 21. Recomand cu drag această formație plină de frumos și mă declar un fan entuziast al **Imago Mundi**.

Orchestra medicilor la Ateneu

Carmen MANEA

Cu prilejul Zilei Mondiale a Sănătății – eveniment celebrat în acest an cu deviza „să îmbătrânim sănătoși” –, orchestra medicilor a organizat un concert festiv la Ateneul român. În alocuțiunea rostită în deschiderea manifestării, doctorul Mircea Penescu a menționat preocupările legate de asigurarea sănătății populației la nivel mondial și național. Pe plan artistic, a fost reiterată ideea promovării celor mai valoroși muzicieni din generația tânără, cunoscându-se faptul că mulți dintre artiștii consacrați de astăzi au debutat, sau au colaborat cu succes cu orchestra medicilor.

Maria Diana Petrache

Programul a cuprins lucrări celebre din repertoriul simfonic și concertant: *Uvertura operei Ruslan și Ludmila* de Glinka, *Concertul nr. 21, K 467* de Mozart, *Concertul nr. 1, opus 26* de Bruch și *Simfonia a VIII-a opus 93* de Beethoven. Lucrare de mare popularitate, care etalează virtuozitatea și diversitatea paletei timbrale a instrumentelor din orchestră, uvertura lui Glinka a oferit partidei de suflători și percuției prilejul de a-și demonstra calitățile.

În continuare, am urmărit evoluția a doi tineri muzicieni extrem de talentați, cu un impresionant palmares artistic: pianista Maria Diana Petrache și violonistul Aron Cavassi. Vom reveni cu detalii referitoare la prestația de excepție a pianistei după prezentarea celorlalte lucrări din program.

În interpretarea *Concertului nr. 1, în sol minor* de Max Bruch realizată de violonistul Aron Cavassi, am apreciat atât virtuozitatea și dezinvoltura instrumentală, cât și preocuparea pentru reliefarea laturii expresive a discursului muzical. Calitățile remarcabile ale tânărului interpret au fost evidențiate și în *Preludiul din Partita în mi major* de Bach, lucrare oferită la bis.

Concertul s-a încheiat într-o atmosferă festivă, cu *Simfonia a VIII-a* de Beethoven, lucrare reprezentativă în creația compozitorului care face elogiul vieții, al naturii, precum și al aspirațiilor umane îndreptate către bine, frumos și adevăr; sub bagheta dirijorului Iosif Ion Prunner, orchestra a redat convingător bogăția expresivă și semantică a lucrării. Colaborarea fructuoasă dintre dirijor, soliști și orchestră a avut ca rezultat o manifestare de un înalt nivel artistic, aplaudată cu entuziasm de spectatori.

Așa cum am menționat anterior, ne propunem să comentăm pe larg evoluția pianistei. Maria Diana Petrache este elevă în clasa a XI-a la Liceul G. Enescu, la clasa doamnei profesoare Ileana Busuioc (o apreciată discipolă a școlii pianistice create de Florica Musicescu); tână pianistă face parte dintr-o

distinsă familie de muzicieni, care i-a oferit o educație complexă, cuprinzând atât latura artistică, precum și cea teoretică. Talentata interprete și-a câștigat deja un renume în rândul colegilor de generație, datorită numeroaselor premii obținute în importante competiții naționale și internaționale, precum și prin bogata activitate artistică, desfășurată în postură solistică (în recitaluri și concerte), dar și în cadrul unor formații camerale. Printre succesele ei recente menționăm câștigarea etapei/secțiunii *pian* a concursului *Drumul spre celebritate* organizat de *Radio România Cultural* și Agenția *Exces Music* și participarea alături de formația *SoNoRo* la Festivalul *Un Ballo in maschera* (unde a colaborat cu muzicieni de renume internațional ca Diana Ketler și Răzvan Popovici).

Dacă ar fi să definim sintetic prestația de pe scena Ateneului, am spune că pianista s-a remarcat prin muzicalitate și maturitate; talentul său îngemănează original fantezia cu rigoarea, lucru rar întâlnit la tinerii interpreți. Admirabil prin frumusețe și expresivitate, cântul pianistic constituie o combinație originală de vibrație afectivă și bogăție ideatică. Aptitudinile artistice de excepție ale tinerei soliste se află în legătură strânsă cu tradiția și știința; libertatea exprimării nu depășește nici un moment cadrul bunului gust, fiind subordonată calității, clarității și echilibrului. Interpretarea este marcată de o expresie profundă, vibrantă, realizată cu un tușeu diferențiat cu mult rafinament și discernământ. Pianista dispune de o tehnică complexă, ireproșabilă, care îi asigură strălucirea, siguranța, acuratețea, impetuoșitatea, aplombul, mobilitatea și dezinvoltura în cântat. Maria Diana Petrache conferă expresivitate și sens fiecărui sunet, motiv și frază muzicală; în interpretarea ei, construcția formală se dezvăluie în aceeași măsură ca și forța expresivă.

Emoția artistică a înnobilit atât mișcarea mediană a concertului, cât și momentele cantabile, din mișcările rapide. Demersul artistic, îndreptat spre descoperirea izvoarelor și a esenței muzicii lui Mozart, a creat pianistei posibilitatea de a comunica direct cu muzicienii aflați pe scenă și cu spectatorii. Aceasta a reconstituit arhitectura lucrării cu materialul muzical plâsmuit de compozitor, căruia i-a conferit vitalitate, expresivitate și credibilitate. Încă din prima mișcare *Allegro maestoso*, interpreta s-a remarcat printr-o pianistică perlată, strălucitoare, prin vervă, dezinvoltură și impetuoșitate, prin capacitatea de a conferi relief și expresivitate discursului muzical; a evidențiat cu măiestrie cadrul armonic și elementele polifonice, a valorificat calitățile timbrale ale diferitelor registre ale instrumentului. Arta pianistică, fantezia și libertatea de exprimare au fost evidențiate plener și în cadrul cadenței, unde am admirat diversitatea tușeului și pedalizarea subtil aplicată.

Mișcarea a doua, *Andante*, constituie una dintre paginile cele mai inspirate ale literaturii pianistice universale. Cantilena de o rară frumusețe a fost redată cu multă sensibilitate și noblețe. Tână pianistă a transmis publicului emoția și sentimentul elevat al muzicii. Interpretarea plină de poezie și fantezie s-a distins prin interiorizare, prin sinceritate și sensibilitate; detaliile au fost integrate cu măiestrie în cadrul discursului muzical, caracterizat prin sentimentul continuității, prin diversitate dinamică și timbrală, prin rafinament și naturalețe.

Rondo-ul final *Allegro vivace assai*, a fost o demonstrație convingătoare a abilității instrumentale, a exuberanței și impetuoșității caracteristice interpretei. Degetele se mișcau pe claviatură cu o asemenea lejeritate, încât publicul nu mai percepea dificultatea pasajelor, ci doar frumusețea caleidoscopului de imagini muzicale, pline de vervă și culoare. Demersul artistic s-a desfășurat sub semnul măiestriei, al clarității, al firescului și echilibrului. Maria Diana Petrache a făcut dovada unei excelente școli pianistice, dublată de talent, de rafinament artistic și de capacitatea de a se conforma rigorii stilistice a textului muzical mozartian. Fidelitatea față de textul muzical nu constituie pentru aceasta o reproducere identică, mecanică, ci o înțelegere structurală, complexă, ce oferă publicului posibilitatea de a percepe lucrarea atât din punctul de vedere al conținutului emoțional, cât și semantic.

Calitățile de excepție ale tinerei pianiste au fost evidențiate și în lucrarea oferită la bis: *Piesa pentru pian pe numele lui Fauré* (cunoscută și sub titlu *Omagiul lui Fauré*) de George Enescu. Cu muzicalitatea și sinceritatea ce o caracterizează, interpreta a reușit să emoționeze publicul, să-l facă să vibreze împreună de ea, să-i dezvăluie plenitudinea mesajului artistic și uman enescian. Realizate la cele mai înalte cote artistice, versiunile interpretative ale creațiilor lui Mozart și Enescu, au oferit spectatorilor bucurie sufletească și delectare intelectuală.

Rezultate de excepție ale tinerilor muzicieni clujeni

Tatiana OLTEAN

Semnalăm cititorilor două evenimente care au marcat primăvara muzicală clujeană în două moduri diferite: premiile Cvartetului *Arcadia* din Cluj-Napoca la unul dintre cele mai prestigioase concursuri internaționale de cvartet de coarde, *Wigmore Hall International String Quartet Competition, 2012*, desfășurat la sfârșitul lunii martie a.c. la Londra, și premiile Concursului de Compoziție „Liviu Comes”, care a avut loc la Cluj-Napoca în aceeași perioadă.

Succesele internaționale ale Cvartetului *Arcadia*, care, în ultimii ani, ne-a încântat prin recitaluri de înaltă ținută artistică, dar și prin premii la importante concursuri internaționale (Lugano - 2009, Hamburg - 2009, Almere - 2011) constituie un veritabil prilej de mândrie pentru Academia de Muzică „Gheorghe Dima”, unde membrii acestuia s-au format. De o mai mică anvergură, dar constituind un motiv de egală satisfacție și mândrie profesională, sunt rezultatele tinerilor studenți compozitori în concursuri desfășurate pe plan local sau național, unul dintre acestea fiind Concursul de Compoziție „Liviu Comes”, organizat de Academia de Muzică „Gheorghe Dima” și aflat anul acesta la cea de-a patra ediție.

Premiile Cvartetului *Arcadia* la *Wigmore Hall International String Quartet Competition*

Rezultatele din ultimii ani ale deja cunoscutului Cvartet *Arcadia*, format din **Ana Török** și **Răsvan Dumitru**, vioară, **Traian Boală**, violă și **Zsolt Török**, violoncel, au fost încununuate în această primăvară cu recunoașterea internațională absolută: Premiul I, Premiul Fundației Esterházy și Premiul „Beethoven” la unul dintre cele mai importante concursuri internaționale de muzică de cameră – *Wigmore Hall London International String Quartet Competition*, în compania unor formații atent selecționate de către juriul format din John Gilhooly (președintele *Wigmore Hall*), Christoph Richter, Sylvia Rosenberg, Simon Rowland-Jones, Laura Samuel, Barry Shiffman, Mark Steinberg și Alasdair Tait, nume de prim rang în interpretarea muzicală actuală. Membrii Cvartetului *Arcadia* beneficiaseră, în anul universitar 2010-2011, de o bursă de studiu postuniversitară la *Universität für Musik und Darstellende Kunst* din Viena, la clasa de muzică de cameră a maestrului Johannes Meissl, membru al renumitului Cvartet *Artis*. Încununarea rezultatelor tinerilor clujeni pe scena internațională se datorează, fără îndoială, și acestei oportunități, deschise de premiile câștigate la *Kammermusikwettbewerb* Hamburg în 2009 (Premiul I, Premiul „Johannes Brahms” și Premiul „Felix Mendelssohn-Bartholdy”). Muzicienii clujeni au concursat la Londra cu tinere cvartete de mare valoare, precum formația poloneză *Meccorre String Quartet*, câștigătorii Premiului secund, și *Tesla Quartet*, din Statele Unite ale Americii, laureați cu Premiul al III-lea. În finala Concursului, Cvartetul

Arcadia a prezentat *Cvartetul nr. 2, op. 13, în la minor* de Felix Mendelssohn-Bartholdy, lucrare a cărei interpretare a adus formației și Premiul „Mendelssohn” mai sus menționat. Câștigarea acestor extrem de importante premii deschide celor patru tineri interpreți oportunități și vizibilitate internațională excepțională, cum ar fi un turneu în Marea Britanie în toamna anului 2013, care va include și un recital la Wigmore Hall, una dintre cele mai celebre săli de concert londoneze, cu înregistrarea profesională audio a evenimentului, un recital în cadrul *Esterházy String Quartet Festival* din Eisenstadt, unul la *Menton Festival*, în vara acestui an și unul în cadrul *Greenwich International String Quartet Festival*, în vara anului 2013.

Premiile tinerilor compozitori clujeni la Concursul „Liviu Comes”, Cluj-Napoca, ediția a IV-a

Desfășurată în luna aprilie a acestui an, ediția a IV-a a Concursului de Compoziție „Liviu Comes” organizat de Departamentul de Compoziție-Dirijat al Academiei de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca a avut ca temă lucrările cu caracter didactic destinate cornului și violoncelului, în ipostază solistică sau cu acompaniament de pian. Competiția, care anul acesta a reunit, din păcate, mai puține lucrări ca în anii trecuți, a trezit interesul studenților din centrele universitare Cluj-Napoca și Timișoara.

Comisia, compusă din prof. univ. dr. Adrian Pop, prof. univ. dr. Cristian Misievici și lect. univ. dr. Șerban Marcu, a acordat un premiu și trei mențiuni, toate cele patru lucrări muzicale urmând a fi publicate la Editura MediaMusica din Cluj. Premiul „Liviu Comes” a fost câștigat de **Alexandru Ștefan Murariu**, student în ultimul an la Academia de Muzică clujeană, specializarea Compoziție, cu lucrarea *Nocturnal landscapes* pentru corn și pian. Mențiunile au fost acordate studenților **Sonia Vulturar**, pentru lucrarea *Catharsis* pentru violoncel solo, **Sorin Muscă**, pentru lucrarea *Eol* pentru corn și pian și **Paul Pintilie**, pentru lucrarea *Himera* pentru violoncel solo, toți cei trei fiind studenți la specializarea *Compoziție* a Academiei de Muzică „Gheorghe Dima”.

„Probabil că cele două instrumente alese ca temă pentru această ediție a Concursului i-au descurajat pe unii potențiali concurenți, pentru că atât cornul cât și violoncelul necesită cunoștințe specifice legate de posibilitățile tehnice și expresive ale acestora, însă lucrările participante au arătat talent, solide cunoștințe generale și aplecare pentru specificul concursului, și anume lucrările cu caracter didactic. Sperăm ca piesele premiate să îmbogățească repertoriul elevilor din ciclul liceal și să se regăsească și în programul concursurilor de interpretare muzicală destinate acestor instrumente”, afirmă lect. univ. dr. Șerban Marcu, membru în juriul Concursului.

Recitalul extraordinar al pianistei Milica Jelača Jovanović

Mariana POPESCU

La Constanța, în Aula Magna a Universității „Ovidius” am avut bucuria de a audia recitalul extraordinar al pianistei Milica Jelača Jovanović, profesor și conducător al clasei de pian (din 2004), la Western Washington University, Bellingham U.S.A., prezentă pentru prima dată în România.

Născută într-o familie de muzicieni, la Belgrad (Serbia), tânăra pianistă a avut primul contact cu scena la vârsta de 8 ani. După terminarea studiilor muzicale universitare la Belgrad, a urmat studii masterale la renumitul Conservator „Ceaikovski” de la Moscova, unde a studiat cu profesorii Mihail Vokresenski și Elena Kuznietzova, obținând titlul de Master of Music și Artist Diploma.

Titlul de Doctor in Piano Performance l-a obținut în cadrul Universității din Michigan, sub îndrumarea profesorului Logan Skelton. Perfecționarea în domeniul pianului avea să continue apoi, cu Penelope Crawford, Jerome Lowenthal, Zong Hi Moon, Karl Ulrich Schnabel, Earl Wild.

Milica Jelača Jovanović are în palmaresul său un număr impresionant de concerte și recitaluri susținute în Serbia, în Statele Unite, Canada și Europa (Republica Cehă, Franța, Germania, Italia, Polonia, Rusia, Serbia).

A susținut concerte în cadrul Dame Myra Hess Memorial Concert series la Chicago, Les Amis concert series la Toronto, International Piano Series la University of Central Florida, ECU Piano Series, University of Evansville Piano Series, California State University Sacramento Piano Series, în cadrul Festivalurilor „Novodsako Muzičo Leto la Novi Sad, „Bemu” Belgrad și „Mokranjčevi dani” la Negotin, Serbia.

Este deținătoarea unor premii importante, printre care Marele Premiu la cea de-a doua ediție a Concursului International de pian Bartók – Kabalevsky – Prokofiev, din Virginia (2003) și Iowa International Piano Competition (2005).

Milica Jelača Jovanović a concertat alături de Watcom Symphony Orchestra, orchestrele simfonice RTV din Belgrad, Stanislav Binički, Orchestra Barocă „Iosip Slavenski”, Sioux City Symphony Orchestra și WWU Student Symphony Orchestra.

Repertoriul prezentat în recitalul de la Constanța, s-a mulat perfect pe sensibilitatea pianistei care acordă importanță fiecărui detaliu al partiturii, asemenea bijutierului care lucrează în filigran.

Milica Jelača Jovanović a prezentat lucrări de referință ale unor compozitori importanți ai sec. XX: *Out of Doors* de Béla Bartók și *Sarcasms* de Serghei Prokofiev.

Suita pentru pian în cinci părți: *Out of Doors* de Béla Bartók, compusă în anul 1926, se numără printre puținele lucrări ale compozitorului, cu caracter programatic: I. *With Drums and Pipes*, II. *Barcarolla*, III. *Musette*, IV. *Musiques Nocturne*, V. *The Chase*. Bartók folosește elemente din folclorul maghiar pe care le tratează într-o tehnică de compoziție modernă.

Milica Jelača Jovanović este înzestrată cu o mobilitate interpretativă deosebită, sugerând cu ușurință diferitele stări, de la gravitatea melodiei din prima parte cu indicația *Pesante*, în care pianul pare un instrument de percuție, la sonoritățile diafane realizate în *Barcarolă* și *Musiques Nocturnes*, fiind sugerate „sunetele nopții”: cântul greierilor și al broaștelor, sau la vivacitatea ultimei părți, într-un tempo frenetic – *Presto*.

Interpreta a demonstrat că tehnica sa pianistică este bine adaptată pentru muzica modernă contemporană, prezentând lucrări ale unor compozitori americani: Lesley Sommer, Robert Briggs precum și ale compozitorilor sârbi contemporanii: Vladan Radovanović, Igor Karača, Dušan Radić.

În interpretarea celor 6 preludii de Vladan Radovanović, compuse în stil neoclastic, am putut remarca sensibilitatea specială a interpretei în redarea unor miniaturi instrumentale (cel de-al doilea preludiu fiind o aluzie la Preludiul și Fuga în do minor din *Clavecinul bine temperat* de J.S. Bach).

Centrul de greutate al recitalului l-a constituit *Sarcasms op. 17* de Serghei Prokofiev, compozitor rus care a dedicat pianului lucrări de excepție, el însuși fiind un renumit pianist. Reprezentant al școlii moderne ruse, compozitorul folosește un limbaj muzical rezultat din sinteza tradiției, la care se adaugă înnoirile aduse în armonie, melodică și dinamică, conform crezului său: *Am căutat mereu un limbaj original, detest imitația și procedeele deja folosite. Nu pot să mă ascund sub masca altuia. Vreau să fiu eu însumi*. Pianista a pus în evidență detaliile ritmice, armonice, agogice ale celor cinci miniaturi, demonstrând o bună cunoaștere a stilului muzicii lui Prokofiev.

La bis, pianista a interpretat cu sensibilitate *Traumerei* (din „*Kinderszenen*”) de Robert Schumann – compozitorul său preferat. În anul 2006, cu ocazia împlinirii a 150 de ani de la moartea compozitorului, Milica Jelača Jovanović a organizat Festivalul „Schumann Madness Festival” în Bellingham, Wa, USA.

În curând va fi lansată înregistrarea realizată de pianistă, cuprinzând lucrări de R. Schumann, la Casa de Discuri *Centaur Records*.

Prin prestația artistică remarcabilă, prin charisma sa, Milica Jelača Jovanović, la prima sa apariție pe scenele din România, a prilejuit momente de încântare, deosebit de apreciate de publicul constănțean.

Marcello Bufalini, sau excelența artei dirijorale

Mircea ȘTEFĂNESCU

În zilele de 15 și 16 martie concertele Orchestrei simfonice a Filarmonicii George Enescu din București au fost conduse de acest surprinzător prin luciditate și forță expresivă și totodată performant și cu o participare directă și suverană în generarea efluviiilor sonore, care este dirijorul Marcello Bufalini.

Un program exclusiv Beethoven, respectiv **Concertul nr. 5 pentru pian și orchestră "Imperialul"** și **Simfonia III-a "Eroica"** a dimensionat de la bun început interesul publicului. O astfel de promisiune preliminară – cu toată tautologia – ar fi putut dezamăgi. Dar nu a fost astfel. De la sonoritățile inițiale ale introducerii la concertul **Imperial** ordinele de mărime s-au schimbat amețitor într-un extrem de cultivat, firesc în sensul fervorii muzicale și nobil univers al gândirilor beethoveniene, sub care s-au profilat

Marcello Bufalini

ivirile de artă dirijorală și concertistică ale întregii serii.

Cu Marcello Bufalini, audiența și orchestra cuprinși într-un singur tot au intrat în ceea ce se știe a fi – și care nu se petrece decât când și când – și aceasta este contagiunea emoțională, într-o maree de confort existențial și estetic, în vârtoarea scintilantă a frumuseților și dramelor celebrate.

Privindu-l și admirându-l pe dirijorul Marcello Bufalini mi-am amintit la un moment dat de spusa lui Constantin Brâncuși, care se mărturisea cândva "Ceea ce vă dăruie eu, este bucurie în stare pură"...

Doar marii dirijori știu și realizează în plan spectacular adevărul că în capodoperele muzicii există o certă și dominantă organicitate. Doar marii dirijori știu și realizează în concert universuri plurievenimentuale și de viață, dincolo de orice iluzie și de reflexul că am putea avea numai o transbordare în creația finită, în operă. Doar marii dirijori știu și posedă forța lăuntrică de a releva că dincolo de contururile realității – fie aceasta și partitura muzicală – există și trebuie să existe o conștiință a binelui și a gratificării lui.

Nu știu cât de mediatizat este Marcello Bufalini în Italia și în general în lumea muzicală, dar pentru mine și pentru publicul care l-a omagiat îndelung prin aplauze și ovații starea de grație a marelui său succes la public a fost, cum spuneau latinii **hic et hunc**, adică aici și acum, sub cupola Ateneului Român, la o nuntă de stele. Și pentru aceasta îi mulțumesc...

Solistul **Concertului nr. 5 pentru pian și orchestră "Imperialul"** de Beethoven, Vlad Dimulescu, a convins publicul, prin tehnică performantă, prin virtuozitatea de mare efect, printr-o cantilenă în inefabil și de configurarea discursului într-o poetică realmente la altitudinea acestor pagini geniale, la care nu se încumetă să se avânte mulți, mulți pianiști, unii chiar dintre cei foarte cunoscuți... E și merit, e și o reușită pe care o salutăm.

Despre premiera operei Oedipe

Din perspectiva posterității, fondul epistolar aparținând unui mare artist se dovedește deosebit de prețios pentru cei care sunt dornici să-i cunoască mai profund activitatea creatoare. În cadrul ediției a XX-a Festivalului internațional „George Enescu”, la momentul premierei unei noi montări scenice a operei **Oedipe**, regizor Anda Tăbăcaru Hoge, a fost oferită publicului o carte cuprinzând pagini inedite de corespondență ce aparțin compozitorului român. Subiectul acestei apariții este, firește, dezvăluirea gândului creatorului în legătură cu preocupările sale privind reprezentarea operei **Oedipe**. Semnătura acestui volum aparține muzicologului Elena Zottoviceanu care a făcut parte din grupul de realizatori ai monumentalei monografii dedicate artistului, publicată cu decenii în urmă de către Academia Română. Autoarea este secondată de profesoara Georgeta Aneta Băcioiu. Drumul spre public al acestor documente a cunoscut mai multe etape. Prima a reprezentat-o publicarea materialului epistolar, numai în limba franceză, de către Enena Zottoviceanu în **Studii de Muzicologie, vol. 18, 1984** (studiu reeditat în volumul de autor **Popasuri în trecutul muzicii**). Etapa recentă a văzut lumina tiparului (editura Muzicală) în toamna trecută, prin publicarea documentelor – 22 de scrisori, o telegramă, într-o triplă ipostază: textul

francez, traducerea românească și fotocopia manuscrisului. În cele câteva cuvinte ale acestui comentariu trebuie spus că cele 22 scrisori au drept centru al corespondenței, între 1931 și 1935, contacte realizate de George Enescu prin scrisorile adresate directorului Operei Mari din Paris, Jacques Rouché, la care se adaugă două mesaje către Edmond Fleg, libretistul lucrării și Philippe Gaubert, dirijorul premierei absolute. Se mai adaugă trei documente adresate aceluiași director, de către Tiberiu Brediceanu, Em. Pavelescu C. Dimitrescu, în care se vorbește despre proiectul montării capodoperei enesciene la București.

Există două aspecte ale cuprinsului acestei corespondențe editate acum – aflăm detalii ale finisării partiturii pentru premieră, ca și recomandări ale compozitorului privind selecția interpreților și concepția sa asupra interpretării, adică drumul până la evenimentul premierei pariziene a **Oedipului** enescian. Nu este niciodată prea târziu – acesta este al doilea aspect – pentru a cunoaște mai bine superba modalitate de relaționare ce caracteriza modul în care Enescu discuta cu directori de instituții, impresari, colaboratori sau colegi. Revedem aceeași olimpiadă superioritate, ocolită de orgolii, pe care paginile acestea de corespondență o restituie în versiunea elegantă și de subtilă cultură a Elenei Zottoviceanu. Așa cum spun semnatarele volumului, pentru câteva momente, dincolo de acrimia științifică a muncii de redactare, ne aflăm în miezul evenimentelor – premiera mondială la Paris a operei **Oedipe**, acum 75 de ani.

Grigore CONSTANTINESCU

Muzica în opera lui Platon

de E. Moutsopoulos

Vasile VASILE

Adevărată încununare a funcțiilor muzicii, hedonică, psihologică, fiziologică, socială, religioasă, cathartică, axiologică, educativă, gnoseologică, terapeutică, intelectuală, estetică, cea filosofică a atras atenția marilor gânditori din toate vremurile, în timpurile noastre fiind în vogă în anumite țări europene muzico – sophia, promovată de esteticianul român George Bălan.

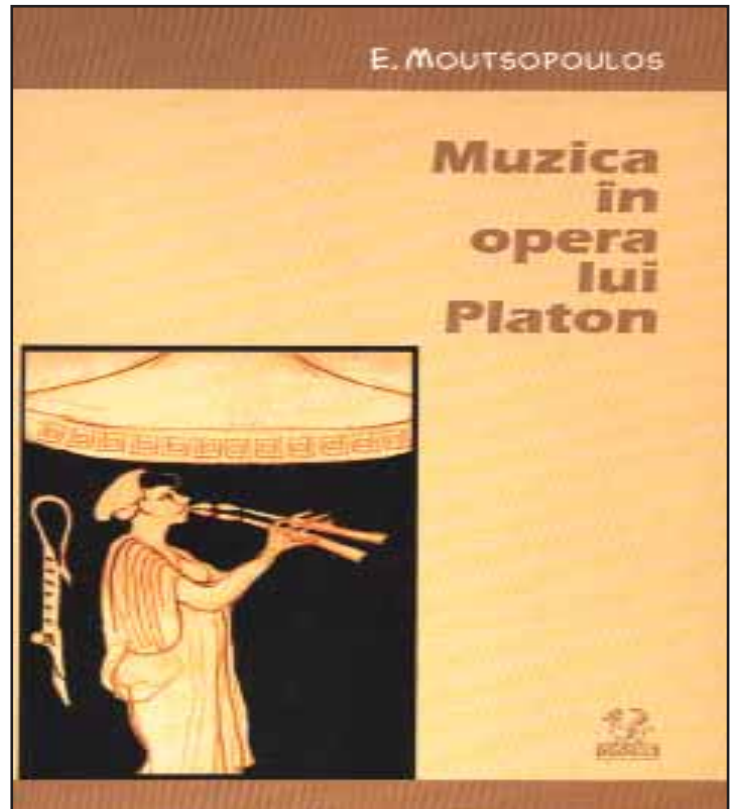
Unul dintre cercetătorii cei mai atrași de domenii, încă din perioada antichității a fost Platon, filosoful preocupat de rosturile artei muzicale în viața omului, dar mai ales în gândirea lui și în viața lui intelectuală.

Iată de e trebuie salutată, chiar dacă mai târziu, cartea academicianului grec E. Moutsopoulos intitulată *Muzica în opera lui Platon*, pusă și la dispoziția cititorilor români, în traducerea în limba română a Rodicăi Croitoru.

Rezumarea sistemului categoriilor estetic la Evanghelos Moutsopoulos de către compozitorul și muzicologul Dan Dedi, într-un prestant demers estetic, a constituit imboldul pentru prezentarea cărții amintite, în care autorul, personalitate marcantă a filosofiei contemporane, propune regândirea educației muzicale a tinerilor prin actualizarea unor idei ale marelui filosof elin, care au traversat secolele. În centrul educației muzicale – susține marele gânditor antic - educatorii ar trebui să stea cultivarea sufletului prin intermediul artei sonore, din acest punct de vedere filosoful văzând în muzician o altă fațetă a gânditorului, conceptul amintit de muzico – sophie fiind deja prefigurată de ilustrul reprezentant al antichității eline. Reperele lui sunt cele două personaje tracice, Orfeu și Tamyris, al căror suflet „era esențialmente muzical” și pe care ar trebui să le urmărească poeții și muzicienii, primii educatori nu numai la vechii greci dar și ai școlilor ulterioare.

Autorul urmărește planul complex al rosturilor muzicii, de la mișcările sunetului la efectele armoniei asupra sufletului uman, trecând prin euritmie și euarmostie, ajungând la muzica sferelor, amintită și de marele nostru Eminescu, dar provenind dintr-o altă

filiera decât cea presupusă de unii cercetători: filosofia indiană și/sau a lui Schopenhauer, ci prin intermediul vechilor cărți bisericești în limba română, pe care Poetul la purta cu el, așa cum am dovedit în lucrarea

De la muzica firii și a sufletului la muzica sferelor.

Sondând în profunzimea operei marelui gânditor, autorul cărții urmărește în continuare meandrele asocierii artei sonore cu mișcarea coregrafică, cu dansul, insistând asupra axiologiei frumosului muzical, și a educației muzicale ca parte integrantă a personalității umane. El stabilește o corelare a armoniei ca rezultată a virtuții și a celei a sufletului omenesc, ca parte a armoniei universale.

O noutate a celor aproape 500 de pagini ale cărții o constituie indexul textelor platonice, al citatelor din principalele sale lucrări, dintre care cităm pe cele mai cunoscute: *Alcibiade, Banchetul, Gorgias, Legile, Phaidon, Philebos, Republica, Protagoras, Sofistul, Timaios* etc.

Doctor al Universității din Sorbona, fost profesor la Universitatea din Aix – Marsilia, membru al Institutului Franței, autorul investighează vastul cânt al demersurilor de referință din literatura de specialitate, înțelegând prin aceasta, ideile e au traversat cele două milenii – pe de o parte – dar și abordările muzicologice, la loc de cinste numărându-se lucrările semnate de J. Chailley, J. Combarieu, J. Guillemin – Duchesne, E. M. Hornbostel, Th. Reinach, H. Riemann, C. Sachs, L. Vaillant, E. Wellesz ș. a. m. d.

Cartea se adresează deopotrivă istoricilor filosofiei și artelor, esteticienilor și altor intelectuali, dar mai ales muzicienilor și cu precădere pedagogilor implicați în formarea artistică și estetică a noilor generații.

Misha Katz la pupitrul ONR

Grigore **CONSTANTINESCU**

Stagiunea Radio primește oaspeți verificați de timp și de succesul de public, pentru spectacolul oferit în concert. Dirijorul francez de origine rusă este deja cunoscut de public și apreciat pentru manifestările sale de efect sonor și gestual în evoluțiile scenice. Maestrul cu fizionomie pasională și-a ales pentru concertul cu Orchestra Națională Radio un program capabil a prinde aplauzele melomanilor care prețuiesc marile piese de largă popularitate. De la Berlioz, cu succesul **Marșului ungar** extras din **Damnațiu** lui Faust, ne-a condus la o altă muzică „militară”, **Uvertura 1812** de Ceaikovski, parcursul fiind de natură a entuziasma sala și a prilejui aprecieri pe măsura zgomotului solicitat intensiv de dirijorul orchestrei și al celor două coruri Radio, cel de copii și mai seamă cel academic (superb cântul pravoslavnic intonat de ansamblurile reunite). Este adevărat, Misha Katz știe să arate cât de mult îl consumă psihic și fizic intrarea în tumultul solicitat de astfel de lucrări deși, dacă ar trebui să-i apreciem eficacitatea gesticii, cea mai explicativă derulare a aparținut pragmatismului muzical din scherzoul simfonic **Ucenicul vrăjitor** de Paul Dukas, piesă în care detaliul și nuanța precumpănesc. În ultimele două decenii, de când dirijorul a fost adesea prezent la pupitrul orchestrelor bucureștene, surpriza primelor apariții, „originale” în aspect și expresie nu s-a modificat, dezvăluind de fapt o rutină prin care relaționează – orchestră și public - cu tot ceea ce poate fi profesionalismul de conținut al marilor șefi de ansamblu simfonic. Să-i apreciem, dacă este posibil, consecvența, ca și preferințele pentru lucrări explicite și viu colorate, din albumurile discografice.

În mijlocul acestui tumult, **Concertul nr. 5** de Camille Saint Saëns, supranumit „Concertul egiptean”, a adus o ambianță mai relaxată a desfășurării programului, căci celebrul compozitor de la finalul romantismului ne-a invitat să-l urmăm la un periplu exotic pe meleaguri orientale. Tematic și pianistic, partitura, rar aleasă în programele stagiunilor, l-a avut drept interpret de Shwan Sebastian, un muzician la fel de rar programat ca și acest concert. Provenind din școala brașoveană a Stelei Drăgulin, cu o pregătire artistică urmată la Universitatea națională de muzică din București în clasa de interpretare a lui Vlad Dimulescu, arta lui Shwan Sebastian se relevă prin coordonate clar personalizate. Este vorba de cultura unei velocități spirituale care ocolește demonstrația și, de asemenea, de o sensibilitate remarcabilă a expresiei, în comunicarea cu auditorul. Pianistul nu-și dorește sonorități ostentative și are abilitatea de a construi cu prudență și discreție reacții de tempo și ritm care să nu-l contrazică pe dirijor. În fiecare dintre mișcărilor concertului am avut ocazia să-i apreciem demersul, fie prin virtuozitatea secțiunilor extreme, fie prin efuziunile lirice ale părții lente. Shwan Sebastian este un pianist care ar merita să fie mai des invitat în fața publicului, căci poate impresiona prin discursul său, fapt observabil și în linia romantică a nocturnei chopiniene oferită în supliment. Privind în ansamblu săptămânalul program al celui dintâi concert din aprilie, la Radiodifuziune, fiecare a avut ceva de ales și de păstrat în amintire, rosturile acestei întâlniri a melomanilor cu evenimentul aflându-și astfel menirea.

TRAFFIC STRINGS la „Seasons Rendezvous”

Loredana **BALTAZAR**

Trafic de epoci, trafic de stiluri, trafic de autori, trafic de timbruri, trafic de nuanțe, trafic de ritmuri, trafic de sunete... Traffic Strings, în Studioul de concert „Mihail Jora”... Explorând, la început de primăvară, *Anotimpurile*, sursa comună de inspirație a unor compozitori atât de diferiți: Antonio Vivaldi și Astor Piazzolla.

Intrând în „carnea” muzicii și navigând cu lejeritate în timp și spațiu, cei opt „Traficanți” (Liviu Ailincăi și Viorel Bustean – vioară, Lucian Moraru – violă, Florin Mitrea – violoncel, Săndel Smărăndescu – contrabas, Ștefan Negură – nai, Fernando Mihalache – acordeon, Iulian Neculache – pian) ne-au propus, de data aceasta, o punte ce leagă tărâmurile sonore într-o rostire instrumentală inedită, orchestrată de fondatorul grupului, Lucian Moraru: De ce inedită? Pentru că „Seasons Rendezvous” este, în fond, nu doar o banală reunire, pe afișul de concert, a celor mai prețuite opusuri aparținând unor „monștri sacri” ai componisticii universale, ci chiar rezultatul unor căutări artistice pe cât de sintetice, pe atât de originale.

Am urmărit, în cadrul Festivalului „Enescu”, o parte din rafinații muzicieni care compun Traffic Strings alăturându-se unor personalități de renume internațional precum Missa Johnouchi ori Gustavo Beytelmann, în recitalurile susținute de aceștia; topindu-și intervențiile într-un creuzet multicultural, „Traficanții” și-au pus amprenta expresivă asupra rezultatului fonic (era vorba, în fond, de o „Muzică a Lumii” – ca rezultat al unei comuniuni spirituale ce puneă într-o nouă lumină originalitatea grundului tradițional). „Seasons Rendezvous” reprezintă, însă, o cu totul altfel de sinteză sonoră, bazată pe întrepătrunderea celor două cunoscute cicluri de *Anotimpuri* în aranjamentul instrumental

particularizat al lui Lucian Moraru care oferă naiului un surprinzător și privilegiat rol solistic (asumat cu strălucire de către Ștefan Negură).

Intercalarea componentelor celor două suite instrumentale a amplificat dimensiunea ciclică a fiecărei construcții în parte, extinzând-o la nivelul unui arc multiplicat peste timpuri. Impresionantă apare, în acest sens, propria argumentare emoțională a palierelor stilistice, Traffic Strings propunându-și să se situeze, succesiv, în postura muzicianului baroc și în cea a interpretului contemporan care-și asumă convingător coordonatele sensibile ale epocii pe care o reprezintă. Dincolo de tentația subtilă a exprimării virtuozice, evoluția ansamblului a impresionat prin omogenitatea empatică a intențiilor, prin irianta implicare afectivă, prin personalizarea ambianțelor stilistice

Tangoul argentinian din *Estaciones portenas* în coperțile baroce ale *Iernii* vivaldiene a avut savoarea unei aventuri pasionale într-un castel de ev mediu; deschisă și închisă într-o încadratură picturală la lumina intimă a lumânărilor, povestea acestei aventuri transcende simpla istorie a unor stiluri, grație firescului celor care au spus-o... Explorând, la început de primăvară, *Anotimpurile*... Traffic Strings.

Gala Premiilor de jazz

GALA PREMIILOR DE JAZZ pe 2011-ediția a IX-a-Premiile MUZZA, a avut loc vineri 6 aprilie la Godot cafe-teatru din Capitală și a fost organizată de Fundația MUZZA în colaborare cu Ministerul Culturii și Patrimoniului Național și Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România.

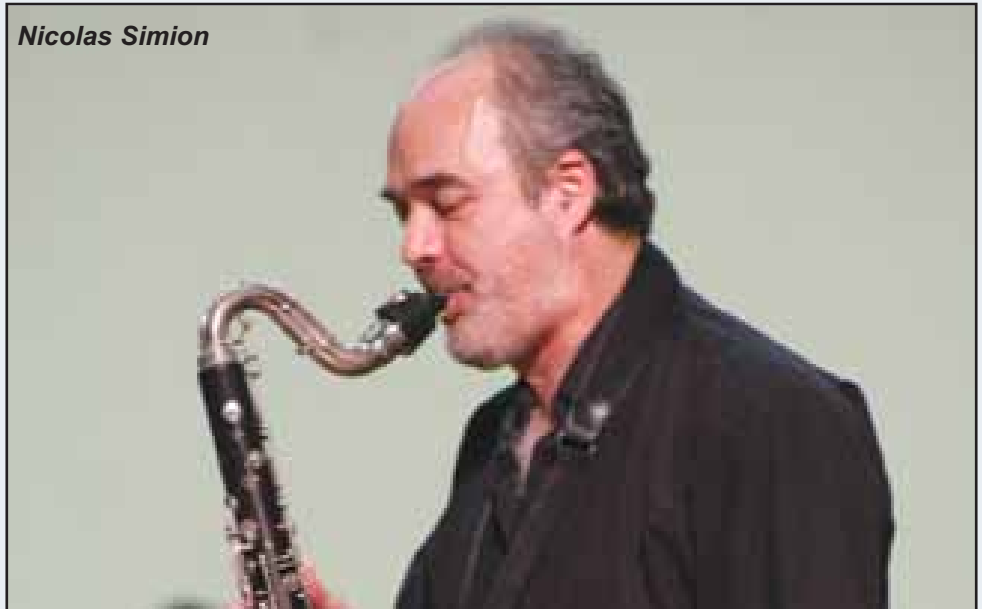
Ediția din acest an a fost dedicată, firesc, lui Johnny Răducanu, care după cum se știe a încetat din viață anul trecut.

Juriul, alcătuit din Daniela Nicolae, Anca Romeci, Olivia Sima, Mirela Stoenescu-Tollea de la Societatea Română de Radiodifuziune, Radu Canarache-mare fan de jazz și bun cunoscător al acestui fenomen muzical și Alexandru Șipa-muzicolog, președintele Fundației MUZZA și președintele juriului, a desemnat următorii laureați: *Muzicianul Anului* - **LUIZA ZAN**, pentru numeroasele prezențe scenice de succes atât în țară cât și în străinătate (Europa și SUA), pentru varietatea și calitatea de excepție a proiectelor muzicale propuse; *Formația Anului* - la această categorie premiul nu s-a acordat deoarece nici una dintre formațiile nominalizate nu s-a remarcat în mod deosebit prin prezențe scenice și producții discografice, cu alte cuvinte, avem muzicieni valoroși, dar din păcate nu și formații pe măsură...; *CD-ul anului* - **FLORIN RĂDUCANU & HIS BAND**, pentru calitatea aranjamentelor și inspiratele improvizații de pe CD-ul „Revealing the Romanian Traditional Music on Jazz”; *Casa de producție a anului* - premiul s-a acordat ex-equo **Caselor A&A Records și Soft Records** pentru valoroasele CD-uri

produse în 2011 și susținerea consecventă a jazz-ului autohton; *Managerul Anului* - **LUCIAN SABADOS**, pentru calitatea deosebită, organizatorică și promoțională a Festivalului de jazz de la Ploiești, pentru numeroasele concerte cu formații românești organizate de-a lungul unei stagiuni și pentru organizarea săptămânală a unor întâlniri/ prelegeri de Club cu exemplificări audio și video; *Premiul pentru publicistică* s-a acordat ex-equo dlui **CONSTANTIN MENDEA** pentru „JAZZUL CLASIC” și dlui **JOHNNY BOTA** pentru „ISTORIA JAZZ-ULUI”, prețioase cărți care favorizează cunoașterea și înțelegerea istorică și estetică a fenomenului jazz; *Premiul pentru blues* - **DUO RAUL KUŞAK-VALI**

festivaluri) atât în străinătate, cât și în țară. De precizat că Nicolae Simion este laureat al acestui premiu pentru a treia oară, nu consecutiv... pentru a lăsa loc uneori și altora...; *Premiul Revelația anului* - **ALEXANDRU CONSTANTIN** - solist vocal, pentru succesul repurtat în 2011 la Festivalul-concurs de la Tg. Mureș; *Premiul Confirmarea anului* s-a acordat ex-equo dlor **TOMA DIMITRIU** - pian, **ALEXANDRU PĂDUREANU** - pian, **LAURENȚIU ZMĂU** - baterie și grupului **GUILTY LEMON** - Sibiu, pentru calitatea interpretativă și bogata activitate concertistică din anul precedent; *Premiul special al juriului* - **AL BAROC** - vocal și **LAURENȚIU MOISE** - trompetă, pentru premiile

Nicolas Simion

„SIR BLUES” **RĂCILĂ** pentru versiunile inspirate și inedite în care sunt re-interpretate o serie cunoscută de piese din repertoriul tradițional de blues; *Premiul de excelență* - Dlui **JANCSY KÖRÖSSY** - pentru întreaga activitate, pentru inspiratele teme/compoziții și improvizații, pentru autenticitatea stilistică și pentru numeroasele prezențe scenice, în ultimii ani, îndeosebi peste hotare; *Cel mai valoros muzician român din diaspora* - **NICOLAS SIMION**, pentru valoarea deosebită a celor două CD-uri realizate în anul 2011, ca și pentru numeroasele prezențe scenice de succes (cluburi, concerte,

concursului NOMME JAZZ din Estonia și **SORIN ZLAT TRIO** pentru Marele Premiu obținut la Europa Fest de la București, pentru Premiul publicului la concursul Getxo-Spania, ca și pentru concertele de succes susținute pe scene de prestigiu din Turcia și mai recent din Ungaria.

Pe parcursul Galei au fost proiectate imagini-poze și reproduceri din presă-care au reflectat momente din viața și activitatea celui care a fost Johnny Răducanu și de asemenea s-a amenajat pe holul sălii respective o mică expoziție cu CD-urile realizate de cel omagiat. (A.Ș).

Grații

Dan CHIRIAC

ALEXANDRA STAN.

Ceremonia de decernare a premiilor EBBA (European Border Breakers Awards) a avut loc în cadrul festivalului de muzică Eurosonic Noorderslag din Groningen, Olanda. Alexandra se numără printre câștigătorii din cele 10 țări premiate, care au realizat cele mai mari vânzări în ultimul an, în afara granițelor. Din lista celor prezenți pe scena evenimentului fac parte: Selah Sue (Belgia), Swedish House Mafia (Suedia), Anna Calvi (Marea Britanie) și mulți alții. În cei nouă ani de existență a premiilor EBBA, organizatorii au promovat creativitatea și diversitatea

Alexandra Stan

muzicii europene și au susținut munca și dăruirea artiștilor.

Alexandra Stan și-a lansat primul single „Lollipop” în anul 2009, urmând să cunoască adevăratul succes internațional cu cea de-a doua piesă – „Mr. Saxobeat”. Apoi, artista a revenit cu piesa „Get Back (ASAP)” și cu primul album din carieră – „Saxobeats”.

LUCIA BUBULAC. Deși născută la Târgu-Mureș (în 1964), Lucia Bubulac a urmat cursurile liceale la Făgăraș, după care pe cele ale Facultății de medicină generală din

București, fiind în prezent medic primar, cu propriul cabinet medical individual. Încă din primul an de facultate a început să colaboreze la Radio România, iar în 1990 o găsim

Lucia Bubulac

prezentatoare la emisiunea „Gaudeamus”, de la TVR. Muzica a consacrat-o întâi pe tărâmul muzicii folk, cu premiul I cucerit la legendarul festival „Primăvara baladelor”, în 1986.

Participă la numeroase concerte și turnee, dar editează un prim album de autor abia în 1999 („Lacrimi pe nisip” - muzică pop). Relansarea ei muzicală spectaculoasă are loc în 2010, când Ovidiu Komornyik îi editează la casa sa de producție „Ovo Music” albumul, de asemenea de autor, „Doi trecători”, cu cântece de mare sensibilitate, puse în valoare de vocea sa cristalină. Deși pare greu de crezut, fiind în aparență fragilă, Lucia Bubulac a practicat atletismul și handbalul de performanță. Este realizatoare și prezentatoare a emisiunii „Natura medica”, difuzată pe postul B1TV, după ce în urmă cu 3 ani era tot acolo amfitrion al programului „Tainele sănătății și frumuseții”. Din căsătoria cu Cătălin Crișan au rezultat copiii Daria, 12 ani, și Raris, 9 ani. Prezență discretă în

spectacolele și emisiunile de gen, Lucia Bubulac aduce cu ea mereu un parfum de delicată feminitate.

SHERRI WARD. Pe numele real Isabela Dan, este originară din Slănic Prahova, fiind născută la 29 iulie 1990. Sherri Ward este una dintre cele mai mari speranțe ale muzicii dance de la noi, fiind descoperită și promovată de producătorul Bogdan Păun. Isabela Dan și-a descoperit vocația încă de mică, luând primele cursuri de canto la vârsta de 9 ani. A studiat cu compozitorul Viorel Gavrilă, sub îndrumarea căruia a participat la numeroase concursuri: Câmpina (premiul I și cel de excelență), Plopeni (premiile 2 și 3), „Mamaia copiilor”, cu grupul „Athenaeum” din Focșani (premiul 2), Amara, „Cerbul copiilor”, ș.a. Din perioada aceea, a muzicii ușoare, datează bogatul său repertoriu de cover-uri, la care face apel și astăzi pentru anumite spectacole. Isabela Dan abordează cu egal succes toate genurile, de la dance la latino, pop, pop-rock sau R&B. Pe lângă hit-uri internaționale cântă cu succes piese lansate de Nicola, Hi-Q, Nico, Laura Stoica, Cătălin Crișan, Elena Gheorghe, Talisman. Dar proiectul care a propulsat-o în atenția publicului tânăr

Sherri Ward

ține, cum spuneam, de colaborarea cu producătorul Bogdan Păun. Este vorba de un album dance electronic, dance pop și house, două piese de pe album fiind mixate și masterizate de producătorul și maestrul de sunet Andrei Kerestely. Albumul este preconizat a conține 12 piese, 4 dintre ele fiind versiuni „extended” pentru DJ, iar 2 vor beneficia de videoclipuri. În curând, anticipăm, Sherri Ward va fi în toate topurile internaționale! (foto: Narcis Giurescu, www.fotobella.ro).

FLAVIA STOICA. Născută la Târgoviște în 1973, Flavia Stoica a

Flavia Stoica

început să cânte de la vârsta de 16 ani, studiind canto-muzică ușoară la Școala populară de artă, dar și în particular cu Camelia Dăscălescu și George Grigoriu. A luat parte la numeroase concursuri de gen, cea mai importantă distincție fiind un premiu la festivalul „Când castanii înfloresc” de la Ploiești. Membru al Uniunii scriitorilor târgovișteni, s-a consacrat un timp poeziei, lansând nu mai puțin de trei volume: „Poem pentru tine”, „Suflet pereche”, „Îngeri”. În 2006 începe fructuoasa colaborare cu Ovidiu Komornyik, în care dăruirea și încrederea au fost în prim-plan; așa s-a născut albumul „Cu tine în gând”, produs de Ovo Music. Înregistrat și în versiune italiană, Flavia Stoica a plecat cu el „sub braț” în Peninsula, unde a colaborat cu un post local de radio, din zona Marche, ocupând locul I timp de două luni la rând cu melodia „Baciarmi, amore mio”. În urma bunei primiri,

interpreta cântă în prezent în Italia, sub numele de Flavia Francesca.

CARMEN TRANDAFIR. Este una dintre cele mai titrate soliste ale noastre, inclusiv pe plan internațional. S-a născut la București la 4 februarie 1975, într-o familie cu 4 frați, dintre care 3 au studiat muzica (cel mai cunoscut fiind Răzvan Trandafir). Încă de la 13 ani a urmat cursurile Școlii populare de artă, clasa Mihaela Runceanu și Ionel Tudor, drept care la numai 16 ani triumfă, în 1991, la festivalul de la Mamaia, devenind o vedetă în plină ascensiune. În 1993, la prima ei participare la un festival internațional, la „Orfeul de aur”, un nou triumf: câștigă Trofeul festivalului (înmănat ei de Toto Cutugno!), premiul III la categoria „Cea mai bună interpretare în limba engleză a unei piese bulgărești”, precum și premiul special al presei bulgare. Piesa românească din concurs a fost „Micul meu univers” de George Natsis, care a devenit rapid un hit. În același an lansează la Electrecord primul său album, „Carmen Trandafir”, și susține un recital la festivalul de la Mamaia. Următorul album, editat de Sfinx Experience CDA, poartă titlul șlagărului lui Marius Țeicu, „Vino, iubire, nu mă ocoli!”, și mai conține melodii scrise de Cornel Fugaru, George Natsis, Eugen Mihăescu. Prima relansare a carierei sale are loc la începutul anilor 2000, fiind marcată de o colaborare intensă cu compozitorul Mihai Alexandru, apărând din nou, împreună cu acesta, la Mamaia, cu piesa „Nu privi în urma ta”. Tot o creație a lui Mihai Alexandru, în manieră pop-oriental, „Când iubești”, îl alătură lui Carmen pe fratele ei Răzvan. Am putea vorbi de a doua relansare a carierei sale odată cu apariția, în octombrie 2008 (odată cu venirea pe lume a fetiței sale și a comentatorului sportiv

Emil Grădinescu, Ana) a unui nou album la casa de producție a lui Ovidiu Komornyik, „Ovo Music”. El a rezultat din colaborarea interpretei cu Adrian Despot (Vița de vie), Paul Ciuci (Compact), Robert Anghelescu (Proconsul), George și Doru (Deep Central), Bogdan Tașcău (alias Mister M), Mihai Alexandru, Andrei Tudor și Eugen Mihăescu. În 2010 Carmen Trandafir a demarat în scop umanitar un proiect muzical pentru copii, „Cântece de alint”. Muzica este semnată de compozitoarea din Rusia, Marina Ignatiuk-Sugidzaki, versurile aparțin lui Carmen Trandafir, invitați specială fiind fetița româno-japoneză Sara Nukina, Corul de copii al Școlii internaționale „București”, condus de Răzvan Trandafir, soprana Sânziana Breteanu și chitaristul Nicu Patoi. În decembrie 2011 materialul a fost postat pe site-ul www.telefonulcopilului.ro, timp de o lună putând fi descărcat gratuit de toți cei care au fost alături de copiii aflați în dificultate, în cadrul campaniei „Un apel pierdut, o copilărie pierdută”. Materialul va fi gravat în curând pe un CD. Carmen Trandafir este absolventă a Facultății de Jurnalism din cadrul Universității „Hyperion”.

Carmen Trandafir

Regal muzical

Oana GEORGESCU

Odată cu inaugurarea Sălii Mari a Operei Comice pentru Copii, în fiecare vineri seara au avut loc veritabile regaturi de muzică și dans, spectacole cu momente artistice, cu muzică etno, arii celebre din opere, musical-uri, canzonete, cu balet, dansuri academice și moderne. Așa cum se întâmplă luna și marțea când, de la ora 11 și 13 sunt programate spectacolele din repertoriul actualei stagiuni, în fiecare seară de vineri,

Opera Comică este luată cu asalt de copii (aceștia au intrare liberă!), părinți și bunici dornici să îi admire, să îi aplaude, să cânte și să danseze împreună cu artiștii.

Premiera primăverii s-a intitulat „Regal de Aprilie”, un regal muzical-coregrafic la care și-au dat concursului tinerii soliști Roberta, Teddy, Bogdan și Ana, alături de Raluca Oprea, Ioana Damian, Nicolae Lupu, Andrei Lazăr, Valentino Tiron și Daniel Filipescu. Baletul a fost, ca de obicei, la înălțime, iar membrii trupei, deja cu fani printre micuții spectatori, sunt

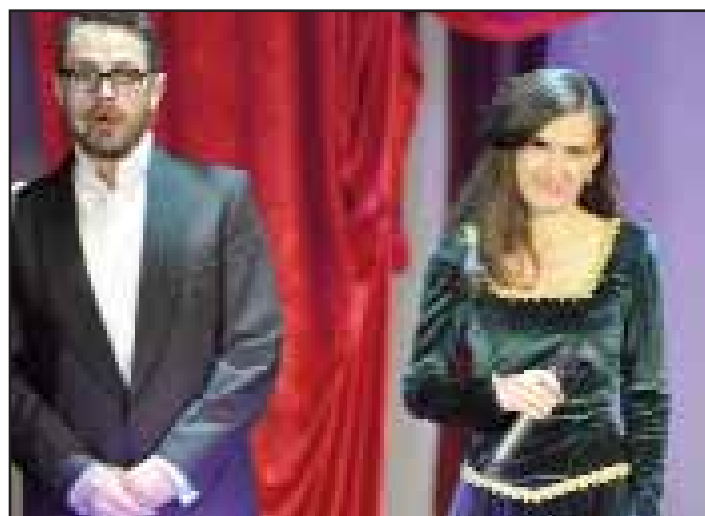
filmul artistic „Insula femeilor” de Radu Mihăileanu.

Stagiunea 2012 a Operei Comice pentru Copii continuă cu „Diamantul și Gâsca”, **PREMIERĂ** a lunii mai, un musical de Roman Vlad, după povestirea

răsplătiți după fiecare dans cu ropote de aplauze. Așa cum s-a întâmplat și cu talentații membri ai Clubului de Muzică și Dans pentru Copii „Contrapunct”, invitați în spectacol și însoțiți pe scenă de profesoara lor Ioana Damian, solistă a Operei Comice pentru Copii. Succesul acestora a determinat-o pe Smaranda Oțeanu Bunea, Directorul Fondator al celebrei instituții de cultură a Bucureștilor, distinsă până în prezent cu 15 Premii Internaționale și cu 19 Premii Naționale, să le propună punerea în scenă a unui musical la finalul acestui an. Scenografia spectacolului a fost semnată de Directorul Artistic Viorica Petrovici, nominalizată la Premiile César 2012 pentru costumele create special pentru

lui Sir Arthur Conan Doyle. Tânărul compozitor, care a mai semnat muzica pentru musicalurile „O noapte furtunoasă”, „Piatra din casă” și „Scufița roșie”, a fost distins anul acesta cu Premiul revistei „Actualitatea Muzicală” pentru Creație. Spectacolul este regizat de marea actriță Stela Popescu, colaborator permanent al binecunoscutei instituții de cultură

Bucureștilor, distinsă până în prezent cu 15 Premii Internaționale și cu 19 Premii Naționale, să le propună punerea în scenă a unui musical la finalul acestui an. Scenografia spectacolului a fost semnată de Directorul Artistic Viorica Petrovici, nominalizată la Premiile César 2012 pentru costumele create special pentru

unde a avut și are roluri memorabile precum acelea din musicalurile „Coana Chirița” sau

„Piatra din casă”. Ea a debutat la Opera Comică pentru Copii în anul 2011 în postura de regizor al musicalului „Scufița Roșie” și, după ce a jucat în martie în „Piatra din casă”, revine acum din nou la Giulești, dar în calitate de regizor! (Foto: **Dragoș Bitere**)

Concerte

Dan CHIRIAC

La Sala Palatului

„25 de ani de nopți albastre”. Aniversarea interpretului Gabriel Cotaș la împlinirea celor „25 de ani de nopți albastre” s-a decalat pe fondul condițiilor meteorologice nefavorabile, astfel încât sala nu a fost în întregime plină. Startul carierei – în 1975, apoi a făcut parte din diverse formații, printre care și Holograf (1983). Din 1986 se dedică muzicii ușoare, iar de-a lungul anilor, piese ca „Noapte albastră” (compusă de Ionel Tudor). „Raiul e pe pământ”, „Voice from above” devin cele mai cunoscute șlagăre. „Noapte albastră” a continuat timp de 25 de ani să fie fredonat și cântat, și i se alătură o serie de hituri reprezentative pentru muzica pop-rock românească: „Dă-mi o șansă”, „Prima iubire și ultima”, „Ave Maria”, „Te rog, domnișoară, nu pleca”, „Prizonier” sau „Atunci când nu ești”. La ceas aniversar, cei prezenți au putut profita din plin de un concert 100% live, două ore cu cele mai

cunoscute și iubite cântece din repertoriul său. În acompaniamentul celor de la Andrei Tudor Band și Pinky, artistul a evoluat alături de prietenii săi precum: Monica Anghel, Dan Bittman, Delia Matache, Monica Petrică, Cristina Haios și Sistem. Această aniversare, a fost marcată de lansarea unui Dublu CD, intitulat „25 de... nopți albastre” care conține marea majoritate a pieselor lansate pe parcursul anilor, dintre care 12 refăcute în formula Andrei Tudor Band și Pinky.

La Patria

Holograf a lansat DVD-ul și CD-ul „Patria Holograf Unplugged”. Lansare la cinema Patria, sala arhiplină, fani, prieteni, concert Holograf, aplauze, bis,

poze și autografe, pe scurt acesta a fost desfășurătorul evenimentului, la care putem adăuga entuziasmul și suportul publicului, care a cântat și a dansat alături de formația sa preferată. Cei cinci membri Holograf, împreună cu Emil Soumah (percuție), Mihai Coman (clape) – formula clasică de concert, cu un invitat special în persoana lui Valentin Dinu, au susținut un recital unplugged cu piese ce se regăsesc pe DVD-ul și CD-ul „Patria Holograf Unplugged”, dar și piese mai vechi interpretate pentru prima oară în varianta 100% acustică. „Holograf

înseamnă o mare mulțumire și satisfacție muzicală că în toată această perioadă de timp am avut ocazia să creăm și să oferim publicului albume și piese nemuritoare, o viață interesantă și diversă care ne-a ținut în formă atâta vreme”, au declarat membrii trupei.

Deva și Arad.

Asociația CULTURAL Act și formația RIFF au organizat la Sala Teatrului de Artă Deva și la Sala Teatrului Clasic Arad două concerte în memoria muzicianului arădean Viorel PINCKY Lăcătuș. La un an de la trecerea prematură în neființă a talentatului toboșar, colegii de trupă susțin un spectacol, o întâlnire între artiști și spectatori, pentru a ține vie amintirea excelentului muzician. Pincky a colaborat cu RIFF în perioada 1991 – 1997, susținând numeroase concerte în țară, a participat la înregistrarea albumelor *Joc perfid* și *Doi străini*, a apărut în videoclip-urile *Printre nori vom zbura* și *Regele șoselei*. A fost un coleg minunat, o fire veselă, sufletist, un om care a iubit muzica. Au fost concerte de două ore cu cele mai cunoscute piese ale grupului RIFF: *În loc de bun rămas*, *Ana-Maria*, *Cercul vieții*, *Plouă la Woodstock*, *Mr. Jimi*, *Regele șoselei*, *Nerostitele cuvinte*, *Primii pași* ...

Albumul cu amintiri

Alice ROBEA

În colecția personală a Margaretei Pâslaru am descoperit această imagine emoționantă, surprinsă la revenirea în țară a artistei, în 1996. Îi descoperim cu emoție în fotografie pe compozitoarea Camelia Dăscălescu, Marina Voica, Ioana Bogdan (TVR),

compozitorul Paul Urmuzescu, Ion Barta (Radio România), Cornel Constantiniu, Lucia Popescu-Moraru (Radio România), actorul Marin Moraru. După 16 ani, Margareta Pâslaru avea să-l onoreze la rândul ei pe vechiul colaborator, Paul Urmuzescu, la lansarea cărții biografice consacrate acestuia de Biblioteca Metropolitană...

De la întâlnirea ce a marcat 50 de ani de carieră a Margaretei Pâslaru, cunoscutul om de televiziune

Ioana Bogdan ne-a trimis la rândul ei o fotografie pe care o inserăm cu bucurie la rubrica noastră

P. Urmuzescu, Fl. Rotaru și... Margareta

„remember”, fiindcă peste ani va figura în cartea de aur a muzicii ușoare românești. În imagine: Ioana Bogdan, Marius Țeicu, Camelia Dăscălescu, Cornel și Mirela Fugaru.

Trecute vremuri...

Ana-Maria SZABO

Răscolind în arhivele prăfuite de acum mai bine de două decenii am descoperit două afișe din perioada când sălile de spectacol erau pline și muzica ușoară românească la mare cinste. Unul se referă la ultima ediție a

popularului concurs de televiziune „Steaua fără nume”, care a avut loc la 27 martie 1989. Așa cum am mai scris, în etapa a III-a, ultima, s-au întâlnit două interprete care, după cucerirea Trofeului respectiv, au rămas în prim-planul genului: Alexandra Canareica, din Tulcea, a întreprins zeci de turnee peste hotare, iar Ramona Bădescu, din Craiova, este un star în Italia și nu numai. Pentru a face o paralelă cu numeroasele competiții de „voci” care ne-au invadat pe toate posturile, să precizăm că pe vremea aceea nu puteai aspira la o carieră în domeniu fără elementare

cunoștințe muzicale: Canareica a cântat la vioară, iar Bădescu la pian! Prima a terminat, de altfel, o facultate de muzică și este profesor la Școala de arte din Tulcea. Revenind la ultima (din păcate...) „Stea”, să mai notăm că acompaniamentul a fost asigurat de Orchestra de muzică ușoară a Radioteleviziunii, dirijor Cornel Popescu (stabilit în prezent în Canada), și de valorosul grup vocal „Choralis”, condus de Voicu Enăchescu. Realizatorul Titus Munteanu a invitat să susțină recitaluri pe Eva Kiss (care trecuse primele două etape ale concursului

Nostalgia TV

Probabil suntem una din puținele țări în care seniorii, veteranii cântecului nu numai că nu sunt respectați pe măsura meritelor lor, ci, mai mult, sunt ignorați sau, și mai rău, umiliți, jigniți. Să vă mai amintim cum a fost tratat inegalabilul Gică Petrescu în ultimii ani ai vieții? Tocmai de aceea nu putem decât să ne bucurăm atunci când vedem că mai sunt spectacole sau emisiuni TV unde valoarea este prețuită. În această categorie intră, la loc de cinste, emisiunea lui Alexandru Jula de la TV Galați, intitulată „Alexandru Jula și prietenii”. Aici, reputatul artist invită în fiecare sâmbătă, în programul său de 2 ore în direct, numai interpreți de calitate, unii dintre ei pe nedrept uitați de alți promotori. Zecile de telefoane din partea telespectatorilor trădează interesul major al melomanilor față de cântăreții care le-au oferit atâtea bucurii în decenii de carieră fructuoasă. Emilia Dițu, de pildă, a venit pentru prima dată la Galați, după atâtea succese interne și internaționale, iar primirea a fost una ce a umplut-o de bucurie. Repertoriul său a inclus bună parte din titlurile care au făcut-o cunoscută marelui public: „Dragoste de corturar”, „Ce frumos mint băieții!” (ambele de Jolt Kerestely), „Nu regret nimic” (Ionel Tudor), „Fructul oprit” (George Natsis), „Însingurare târzie” (Dani Constantin), „Viața e frumoasă” (de Mihai Dinescu, aranjament muzical Andrei Tudor), alături de câteva

piese din repertoriul internațional. Și pentru că relansarea carierei sale a avut loc sub egida casei de producție Ovo Music, nu putea lipsi melodia binecunoscută „Lasă-mi iubirea”, de Ovidiu Komornyik. Interpreții care întrunesc cele mai multe sufragii din partea telespectatorilor sunt re-invitați în emisiune, acesta fiind cazul Alexandrei Canareica. Cum mult timp ultima câștigătoare a concursului „Steaua fără nume” a cântat pe marile scene ale lumii, repertoriul său a fost de această dată preponderent internațional, dovedindu-ne că stăpânește la fel de bine limbile engleză, italiană sau franceză: „The show must go on”, „A night like this”, „Je t'aime”, „Maledetta primavera”, „Can't take my eyes

E. Dițu

off you”. Acestora li s-au adăugat, într-o interpretare personală, cunoscutele „Țărăncuța” de Ion Vasilescu și „De-ar fi să vii” de Alexandru Wilmanyi. În sfârșit, o altă emisiune memorabilă a fost cea în care însuși Alexandru Jula (care altminteri nu cântă, ci doar este moderator) și-a lansat noul album, avându-i ca invitați pe doi dintre protagoniștii CD-ului, compozitorul Mihai Elekeș și cântăreața Ioana Sandu. Dar despre asta cu altă ocazie. (**Suzana LAINIC**)

în 1973) și Elena Cârstea. Scenografia era semnată de Cornel Ionescu, iar regia artistică de regretata Anca Sandu (ipostaza aceasta de regizor artistic parcă fusese blestemată, dacă ne gândim și la Sorin Grigorescu, unul din „părinții” concursului, alături de Simona Patraulea).

O altă dulce amintire ne-a provocat-o anunțul al unui

spectacol de succes din 1990, în care Alexandra Canareica, după cum se vede, aureolată de Trofeul „Steaua fără nume”, devenise cap de afiș, alături de soții Dana Bartzer și Dan Creimerman (extrem de talentați și de charismatici, cei doi din păcate au părăsit lumina reflectoarelor în favoarea mult mai profitabilei munci de studio, în publicitate muzicală). Și pentru că era brusc... libertate, pe afiș apar forme ațăătoare și invitația de a asista la un concurs de frumusețe, „Miss Marisia 90”. Ne întrebăm dacă organizatorii, Casa de cultură din Sibiu și o firmă privată, au în colecția lor acest afiș istoric, care l-a emoționat pe colegul nostru Octavian Ursulescu...

Râde iarăși primăvara...

Marius GHERMAN

O nouă lecție de spectacol de ținută, în egală măsură elegant și modern, a fost „predată” la Focșani, acolo unde președintele CJ, Marian Oprișan, știe să dăruiască localnicilor de fiecare dată show-uri de clasă. În tradiționalul „Crâng”, așadar la pădure, în aer liber, mii de spectatori entuziași au urmărit și aplaudat un spectacol absolut remarcabil, de mare varietate. Ansamblul folcloric profesionist „Țara Vrancei”, condus de cunoscuta interpretă Maria Murgoci, a deschis petrecerea cu un antrenant program de cântece și

Celia

Ioniță și Viorica de la Clejani

dansuri, în acompaniamentul orchestrei dirijate de Andrei Ionaș, după care vedeta cântecului popular din Moldova, Laura Lavric, i-a invitat pe toți la joc. Trecerea către ritmurile moderne a fost făcută de Răzvan, Cătălin și Ionuț, cei trei componenți ai trupei Ro-Mania înlănțuind toate hit-urile lor celebre. O premieră a fost prezența grupului Daggu Project, în timp ce frumoasa Celia și-a reconfirmat statutul de tânără vedetă, într-un electrizant recital susținut alături de dansatorii săi. Numeroasele apariții de pe micul ecran, „reality show”-ul transmis de Kanal D, concertul de senzație de la Sala Palatului, toate au făcut ca publicul să aștepte cu imens interes Orchestra din Clejani. Ioniță de la Clejani, acordeonist virtuoz, este și un orchestrator remarcabil și un șef de trupă autoritar și profesionist, concepând un program consistent, în care vocea de excepție a soției sale Viorica și tinerețea debordantă a fiicei Margherita au întregit un show strălucit. După ce au cucerit publicul de peste hotare, artiștii din Clejani au devenit autentice vedete autohtone, ședința de autografe durând mai bine de o oră, ca și solicitările pentru fotografii!

Aurul Mureșului

Octavian URSULESCU

Bogăția de mare preț a județului Mureș stă în păstrarea tradițiilor străvechi, iar „Balul Însurașilor”, manifestare unică în România (înregistrată ca atare la OSIM de deputatul Vasile Ghiorghe

Gliga) este cea mai bună dovadă că în această zonă oamenii își prețuiesc comora. Anul acesta, la ediția a V-a, au fost bătute toate recordurile de până acum: 22 de ore de spectacol, în cele două zile, cu peste 1200

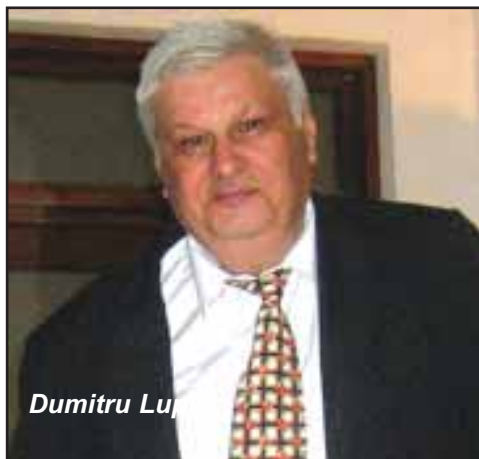

Grigore Leșe

Vintage cabaret

Mihai CHIHER

“La Universitatea „Ovidius” din Constanța, prin strădania câtorva profesori de la secția de actorie a

Dumitru Lu

Facultății de Arte, ființează din anul universitar 2011-2012 un Master în arta actorului de music-hall, unic în România, care, iată, într-un scurt timp începe să dea roade. De „Ziua mondială a teatrului”, studenții de la Master ies în luminile rampei alături de colegii lor mai mici, dar la fel de talentați, „mușcând” lacomi din aroma fină a revistei de altădată” - așa scria regizorul spectacolului, lect. univ. dr. Gavril Borodan, pe marginea acestui proiect ambițios. Cu un

singur lucru nu putem fi de acord din afirmațiile sale, cum că „revista e pe moarte”: a murit, regretabil, chiar la Constanța, prin desființarea abuzivă a Teatrului „Fantasio”, dar trăiește, și încă frumos, la București și Ploiești...

Spectacolul la care ne referim a inclus interpretarea unor piese muzicale celebre, alături de altele total necunoscute publicului actual, piese ale căror partituri vor intra în patrimoniul bibliotecii Facultății de arte, donate de compozitorul Dumitru Lupu, precum și cuplete, dansuri, lupte scenice și video-proiecții. Conceptul spectacolului, scenariul, orchestrațiile și înregistrările au aparținut conf. univ. dr. Dumitru Lupu, iar textele originale au fost semnate de Carmen Aldea Vlad. Fiind vizată perioada 1920-1960, au putut fi reascultate melodii cum ar „Așa începe dragostea”, „Nu te pot uita”, „Pașii noștri” (toate de N. Kirculescu), „Tu m-ai schimbat” (Mișu Iancu), „Fata de la facultate”, „La cabana Trei braz” (Florentin Delmar), „De dorul tău” (Gherase Dendrino), „Anne-Marie” (Mișu Constantinescu), „Asta-i dragostea” (Tiberiu Farcaș), „Ascultă-mă” (Eugen Koffler), „De-ai ști ce dragă-mi ești” (George Corologos), „Pentru tine am plâns” (Ion Vasilescu), „Ochii tăi m-au vrăjit” (Oskar Strock), precum și un „retro-potpuriu” românesc, cu refrene semnate Claude Romano, Iosif Ivanovici, Ion Vasilescu, Aurel Giroveanu, Vasile Vasilache, Aurel Manolache, toate sunând încântător în interpretarea tinerilor artiști.

Proaspătul laureat al revistei noastre, compozitorul Dumitru Lupu, a pus în valoare, alături de celelalte cadre didactice de la Universitatea „Ovidius” din Constanța, patrimoniul nemuritor al șlagărului românesc. Cine ridică mânușa aruncată de el, în alte orașe sau la posturile TV?

de participanți, toți înveșmântați în costume populare! Se înțelege, majoritatea din județul Mureș, dar și din Maramureș (familia deputatului Gheorghe Zoicaș, nelipsită de la eveniment), Bistrița, Dâmbovița, Neamț, București, ba chiar și din Italia! Spre mândria mea, „delegația” cea mai impresionantă a fost a comunei copilăriei mele, Chiheru, cu o sută de participanți, în frunte cu bravul primar Emanoil Hurdugaci. Între partenerii media s-au numărat și anul acesta „Actualitatea muzicală” și „Ultima oră”, manifestarea fiind transmisă în direct integral la televiziune și pe internet.

Greul celor două spectacole-maraton l-a dus formația condusă de prof. Ioan Conțiu, care a acompaniat zeci de soliști de valoare ai județului Mureș: Maria Neag, Mihai Moldovan, Mihaela Botoș Lateș, Georgiana Pușcaș, Vasile Crișan, Marioara Bârsan, Rafila Moldovan, David Pușcaș, Anuța Crișan, Gabriela Oltean, Dan Aurelian Ștefan, Maria

Grama, Alexandra Crișan, Cristina Fărcaș, Natalia Gliga, Violeta Man, Corina Florea-Covaciu, Rodica Coman, Dumitru Gliga, Florina Oprea, Doru Pop, Marinela Butilcă, Ionela Deac, Sorin Pantea, Maria Pop – nu mai puțin de 20 de soliști în fiecare spectacol!

Vă veți întreba, pe bună dreptate, ce au făcut participanții (în-surați, cu toții, asta-i regula!) atâtea ore. Păi au mâncat, au băut (cu măsură) – gazdele, familia Gliga, fiind ca de obicei extrem de generoase – dar mai ales au jucat de mama focului pe parchetul de lux de la “Castel”. Au făcut-o pe muzica orchestrei, pe melodiile soliștilor amintiți, dar și în compania vedetelor invitate (surpriză totală,

nimeni n-a știut nimic!): Grigore Leșe, Aurel Tămaș, Tiberiu Ceia, Marius Ciprian Pop (venit cu talentata sa fetiță Antonia, înveșmântată într-un frumos costum din Oaș). „Creierul” acestui

Aurel Tămaș

eveniment memorabil a fost și de această dată Dumitrița Gliga, autoare a regiei și a scenariului. Cu ce oare vom mai fi dați gata la ediția a VI-a?

Contrapunct

Clubul de Muzică și Dans pentru Copii "CONTRAPUNCT" a fost înființat în 2004 și de atunci a reprezentat România în proiectul "România văzută altfel" (Belgia), a triumfat la numeroase Festivaluri Naționale și Internaționale de gen din România, Turcia, Bulgaria și Grecia, a susținut spectacole pe scena Teatrului FANTASY de la EuroDisney Paris, a lansat un album în colaborare cu Casa de Discuri "Roton" și are în palmares zeci de apariții la posturile de televiziune și colaborări cu Radio-uri. De câțiva ani, cei mici fac stagii de pregătire în Bulgaria și Grecia, unde susțin și numeroase spectacole. Sunt laureați ai Festivalurilor de gen pentru copii, dintre care enumerăm doar câteva: Festivalul "Delfinul de aur" (premiul 2), Festivalul "Ursulețul de aur" (premiul 2), Mamaia Copiilor, Festivalul "Ministar Cireșar" (Trofeul, premiul 3), Festivalul "Flori de gheață" (Trofeul, premiul 1, premiul 3 și premii speciale). Au acompaniat trupa "Mandinga" cu ocazia spectacolului "La historia de un amor" de la Sala Palatului, au participat la lansarea filmelor Disney "Bambi" și "Tinkerbell" și la

nenumărate campanii - "Copiii colorează viața", "Caruselul carierelor", "Polul poveștilor", "O călătorie în jurul lumii". O parte dintre copiii de la "CONTRAPUNCT" au jucat în videoclipuri, emisiuni, filme artistice și seriale tv de succes: "Iubire ca-n filme", "Decizii", "Vreau să fii mama mea", "Doctor de mame", "Îngerașii", "Iubire și onoare", "Aniela", "10 ANI Acasă" (Acasă TV), "Chiquititas" (Kanal D), "Schimb de mame" (Prima TV) sau în filmul artistic "Ho ho ho" alături de Ștefan Bănică Jr. Toate acestea se datorează în egală măsură și profesorilor: Ioana Damian (solista Operei Comice pentru Copii), Alin Costea și Ioachim Petre - Achi (muzică), Alina Mihai, Cătălin Apostol, Dana Serafimovici și Tatiana Pașcău (dans) și Directorul

Artistic, Brenda Petre (mișcare scenică). "Unul dintre secretele succesului acestui club este acela că activitatea noastră se desfășoară în regim de timp liber, fără presiuni, restricții, impuneri, ținându-se cont de preferințele și programul copilului, dar propunându-i un nivel profesionist de pregătire" - ne-a spus Ioana Damian, profesor de canto și solistă a Operei Comice pentru Copii, pe scena căreia, alături de o parte dintre copiii pe care-i pregătește, s-a bucurat de un succes extraordinar cu momente din musicalul "Sunetul Muzicii" ("The Sound Of Music"). Ei îl vor pune în scenă în stagiunea 2012 - 2013, la invitația directorului fondator, Smaranda Oțeanu Bunea. (Foto: Dragoș Bitere)

Oana GEORGESCU

O viitoare Hannah Montana!

Nu este nici o exagerare în titlu: **Crina Liliana Arbunea** este la numai 7 ani o vedetă în devenire! Micuța brăileancă este cu adevărat un copil-minune, îmbinând frumusețea cu inteligența și farmecul.

Talentele artistice ale Crinei sunt multiple, recomandând-o din plin realizatorilor de filme și show-uri muzicale pentru cei mici. În ultimul an a luat parte la numeroase festivaluri și concursuri de dans, în postura de lider al grupului „Ritmic”, reușind performanța de a ocupa primul loc la competițiile de la Focșani, Brăila și Râmnicu-Sărat. Cu ochii săi verzi de o frumusețe rară, Crina Arbunea poate deveni oricând o Hannah Montana autohtonă, posedând talent actoricesc, dar mai ales muzical. Are zeci de melodii românești de muzică ușoară în repertoriu, iar piesele internaționale cele mai gustate de micuța vedetă sunt cele lansate de Michael Jackson și, se înțelege, Hannah Montana!

„Ministarul din cartier”

Ne face plăcere de fiecare dată să consemnăm succesele unor copii talentați, chemați să fie vedetele de mâine ale muzicii noastre ușoare. Unul dintre acești copii-minune este ieșeanca **Maria Sabina**, cu apariții frecvente pe scenele din orașul natal, dar nu numai. Difuzată cu regularitate de posturile Radio Enigma România și Radio Lory-Onești, în emisiunile prezentate de DJ Dominique din Sibiu, Maria Sabina calcă hotărât pe urmele tatălui său, cunoscutul cantautor Cristian Simionică. De altfel, acesta semnează majoritatea

pieselor cântate de micuța vedetă, la loc de cinste fiind „Rock-ul, numai el”, „Ministarul din cartier”, „Rock, numai rock”, „Icoana vieții mele”, la care se adaugă „Sunt o fată frumușică”, o prelucrare din folclor realizată tot de el. La toate concertele, primele rânduri sunt ocupate mereu de colegii ei de la Școala „Ionel Teodoreanu”, în frunte cu

învățătoarea Elena Gheorghică, Maria Sabina fiind mândria școlii!

Ioana David

Este cu adevărat fenomenal ca la numai 18 ani să te poți mândri cu atâtea premii și realizări! Frumoasa **Ioana David** este elevă la Liceul de artă „Dimitrie Cuclin” din Galați, fiind fiica reputatului pictor și designer David Sava. Se înțelege că a moștenit de la părintele său ambele talente (a avut până acum trei expoziții personale de pictură și și-a prezentat prima colecție vestimentară!), dar iubește mai presus de toate muzica, fiind o pianistă cu zeci de premii la activ, inclusiv internaționale. La dublul vernisaj de la Muzeul de artă vizuală de la Galați, unde s-a „duelat” cu tatăl său atât pe catwalk, cât și pe simeze, cel mai gustat

moment al serii a fost acela când Ioana David s-a așezat la pian și a început să cânte, înnobilând seara cu sensibilitatea ei aparte: brusc s-a făcut tăcere și toți au ascultat înfiorați. Două arte își dădeau mâna sub cupola muzeului...

Elena GHIOCA

Flash

Mihai ANTON

CLASS – Trupa a lansat videoclipul pentru single-ul „Painter of my Soul”. Astfel, într-o lume a desfrâului și a pasiunii absolute, CLASS preferă să rămână romantici. Mihaela caută idealul în iubire, ca

fiecare dintre noi de altfel. În căutările sale, ea se lasă ghidată de instinct, figurat în imagini prin elemente colorate. Vlad și Florin sunt călăuzele ei în această călătorie ce o arată pe Mihaela mai provocatoare ca niciodată. Prin folosirea pentru prima dată a tehnicii HDR într-un videoclip realizat în România, se creează o lume colorată electric și profund, în care orice pare să fie posibil.

HOT CASANDRA. Hot Casandra lansează videoclipul piesei „Hold Me Tight”, un featuring cu Bianca Ionescu, cunoscuta soprană a Operetei din București. „Hold Me Tight” este cel de-al doilea single extras de pe EP-ul de debut semnat Hot Casandra, „Early Nightmares”. După ce piesa „Larissa” a urcat rapid în top, Paul Ballo – artistul din spatele proiectului Hot Casandra - a ales piesa „Hold Me Tight” ca nou single, cu atât mai mult cu cât Bianca Ionescu este chiar mama sa. Paul Ballo, producător, muzician și vocalist, este deja un nume cunoscut publicului iubitor de muzică alternativă din România, acesta activând până acum și în formațiile Go To Berlin, The Amsterdams și Kumm. Videoclipul a fost regizat de Tudor Petremarin, iar personajele din clip sunt actori de profesie, absolvenți ai UNATC.

CĂTĂLIN DOBRE – „Spune-mi dacă vrei (Pe banii mei)” feat. Cabron. Chiar dacă brașoveanul Cătălin Dobre, în vârstă de 20 de ani, nu s-a calificat în finala „Vocea României”, acesta are toate atuurile să

aibă o carieră muzicală de succes. Pe lângă o carismă și o energie caracteristice vârstei, Cătălin are și o prezență scenică spectaculoasă impresionând pe tot parcursul emisiunii întregul juriu. „Spune-mi dacă vrei” este o piesă care mă reprezintă în totalitate. Mă bucur mult de colaborarea cu Cabron, pe care îl apreciez.” spune Cătălin, care a făcut parte din echipa lui Smiley la „Vocea României”. „Cătălin vine cu un aer nou în peisajul muzical, e un rocker cu atitudine de rapper”, declară Cabron.

MIKE DIAMONDZ. S-a lansat o declarație mai specială, pe ritmuri de club, cu vibrații electrice care ne vor aduce petrecerile verii mai aproape. Mike Diamondz, român cu descendență exotică, ne oferă piesa „Reason to Feel Love”, ce se va bucura foarte curând și de un videoclip filmat în Malaga, Spania. Mike a devenit cunoscut în urma unor colaborări cu artiști cunoscuți atât în țară, cât și în afara ei, ca Tom Boxer și Chill Brothers. Aceste proiecte muzicale i-au ridicat foarte mult standardele, fapt ce a făcut ca această colaborare cu Connect-R și Răzvan Matache să îl găsească la maturitatea creativă. Muzica și textul piesei „Reason to Feel Love” au fost scrise chiar de către Mike, pe numele său real Michael-Richie Ntumba-Kapumbwa.

MARC RAYEN-ARIA – „SO (la la)”. Marc, pe numele său adevărat Marius Leonard, a început să producă melodii și remixuri pentru artiștii români,

remixuri care au avut succes în rândul consumatorilor de piese comerciale. După lansarea și succesul primului său single „Freaky Girl”, Marc Rayen lansează cea de-a doua producție ce îi poartă amprenta „Marc Rayen & Ária - So (la la)” alături de Aria, o tânără artistă ambițioasă, ce-și dorește să se perfecționeze în cariera muzicală și să adauge pianul pe lista instrumentelor la care știe să cânte deja.

„Primăvara Românească” la Bruxelles - VII

Festivalul organizat în fiecare an de Casa de Cultură Arthis din Bruxelles (directoare Carmen Hopârțan) - organizație care se ocupă de integrarea persoanelor venite din Europa de Est, în special sub aspectul socio-cultural - a ajuns la a șaptea ediție.

Timpul a ținut cu organizatorii și când a început Festivalul a ieșit soarele, iar uvertura a fost asigurată cu muzica populară a Tarafului Balkanica. Secția muzică ușoară a fost deschisă de Mihaela Trif (nume de scenă - Mona, cea care ne dă aceste amănunte), care colaborează din 2002 cu Arthis și a fost susținută tot timpul de aceștia pe parcursul carierei sale, mai ales la participarea ei pentru Belgia în semi-finala Eurovision 2011: a cântat 5 melodii, compoziții semnate de Dumitru Dumitrache, printre care și „Efemere lubiri”, cu care a participat la Festivalul Mamaia 2011 la secția creație.

Mona

Mona a înființat și este președinta asociației RoArt (asociație non-profit), care are ca scop integrarea artei românești în Europa, nu numai în Belgia. A urmat Mihai Imbarus, acompaniat de 2 instrumentiști ai grupului „Zen City Project”, și el participant pentru Belgia la semi-finala Eurovision 2011, cu suport din partea Casei de Cultură Arthis.

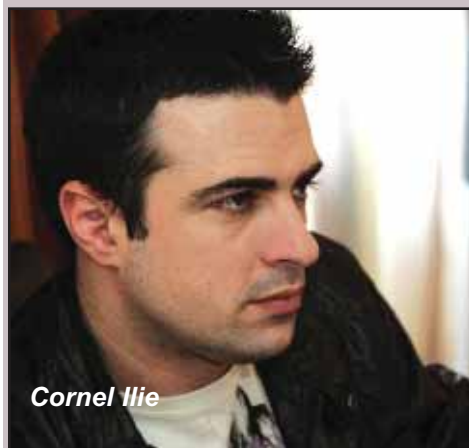
Au urmat Quentin - tânăr compozitor și interpret belgo-român, apoi Rafaele, belgo-italianul care a participat la Festivalul „Cerbul de aur” 2009 cu „Dincolo de nori” - Holograf. Apoi segmentul Eurovision cu câțiva dintre finaliștii invitați, respectiv Sinplus - Elveția, Litesound - Bielorusia, Eleftheria Eleftheriou - Grecia, Pasha Parfeny - Moldova (participant la „Cerbul de aur” 2009) și Mandinga-România, direct de la aeroport, cu un show excelent. Cei prezenți au declarat „Vom face lobby pentru România, iar Diaspora va vota pentru Mandinga!”

Florin-Silviu URSULESCU

Vedete

Dan CHIRIAC

VUNK. Deutsche Welle a publicat pe site-ul oficial un material în limba engleză despre formația VUNK. După ce în 1999, chiar la lansarea trupei, VUNK a fost solicitată să apară într-un reportaj despre România pe CNN, Cornel

Cornel Ilie

Ilie vorbește despre succesul campaniei și al piesei „Vreau o țară ca afară”, de ce se „încăpățânează”

să scrie versuri doar în limba română. El și-a sărbătorit cei 35 de ani în concert, printre prieteni, vedete și fani, într-un club din București. Printre vedetele care au venit să petreacă cu solistul de la VUNK au fost Gabriel Cotabiță, Mihai Bendeac, Alexandra Ungureanu și Crush, iar Cristina de la Impact și Mihai Georgescu (Bere Gratis), au cântat câte o piesă cu cei de la VUNK. Petrecerea numită „Ziua mea e noaptea voastră” a fost un show impresionant, cu proiecții video spectaculoase, artificii, dar și duete cu alți artiști, numele acestora rămânând surpriză până în seara evenimentului.

PAULA SELING - ÎN ZODIA DUETELOR. După ce cu ani în urmă a înregistrat un mare succes cu piesa „Lângă mine”, alături de Direcția 5, după ce a cântat, în studio sau pe scenă, în duet cu o mulțime de alți artiști (Al Bano, Anita Dels de la 2 Unlimited, Tony Hawks, Ștefan Banică jr, Dan Helciug, Bere Gratis, Papa Junior, Puya, Kamara, Byron s.a.), după remarcabilul loc 3 obținut la Eurovision cu „Playing With Fire”, împreună cu Ovi, Paula

pare a fi în zodia duetelor. Recent au fost definitive două noi producții muzicale cu mari șanse de a deveni hit-uri. Este vorba despre „Ceva bun”, o piesă purtând binecunoscuta marcă a lui Dan Teodorescu, interpretată de Paula în duet cu Răzvan Fodor. Popularul ex-solist al trupei Krypton (din perioada de maxim succes - „Îți mai aduci aminte”), devenit pentru un timp un la fel de popular actor de telenovele, își anunță astfel revenirea spectaculoasă în lumea muzicii. Recent, Paula a recidivat în colaborarea cu Direcția 5, pe proaspătul album al trupei figurând un nou duet - la piesa „Hai Hui prin București”. „M-am consultat cu echipa mea și ne bate gândul să reunim pe un album toate aceste cântece frumoase, mărturie a colaborărilor minunate pe care le-am avut în 15 ani de carieră” - declară Paula Seling. Lucrez în studio la o nouă piesă în duet, cu un artist norvegian - Alexander Rybak. Alex a revenit în România pentru a cânta pe scena X Factor și sperăm să prezentăm cât mai repede rezultatul colaborării noastre”.

Adrian Enescu

Octavian URSULESCU

Născut la București la 31 martie 1948, Adrian Enescu este cunoscut în special pentru activitatea sa în domeniul muzicii de film (peste 60 de titluri), în ultimii ani concentrându-se pe muzică electro-acustică, simfonică și de jazz pentru big-band, fiind participant de mai multe ori la festivalul de jazz de la Sibiu. A fost, de altfel, între primii artiști de muzică electronică din România, începând cu anii '70. Între 1956-1966 a fost elev la Școala muzică nr. 2 din Capitală, după care a studiat la Conservatorul din București (compoziție cu Aurel Stroe și Ștefan Niculescu, armonie cu Alexandru Pașcanu, contrapunct cu Tudor Ciortea, forme muzicale cu Myriam Marbe, orchestrație cu Nicolae Beloiu, istoria muzicii cu Viorel Cosma). Membru al UCMR din 1973, a fost audient al Facultății de muzică electronică a Universității Stanford din California, SUA, lucrând ca orchestrator în diverse studiouri de muzică electronică și clasică din Italia, SUA, Canada. A fost colaborator (pianist, compozitor) al Companiei de balet „Liliana Cosi” din Italia (1980-1984). Dar colaborările sale internaționale sunt mult mai vaste, compunând muzică pentru film, balet (Italia, Olanda, Australia, Japonia, China), teatru (România, Belgia, Japonia, Canada, Australia), pop și jazz. A cucerit premii internaționale la festivalul de la New Delhi, India, în 1984, pentru filmul „Concurs”, la cel de la Sanremo, Italia, pentru muzica filmului „Adela” și tot în 1985 la Lisabona, pentru „Dreptate în lanțuri”. Dacă tot am amintit de muzica de film,

enumerarea câtorva titluri ne dă o imagine parțială a unei opere impresionante: „Șapte zile”, „Întoarcerea lui Magellan”, „Tănase Scatiu”, „Urgia”, „Septembrie”, „Profetul, aurul și ardelenii”, „Bietul Ioanide”, „Artista, dolarii și ardelenii”, „Pruncul, petrolul și ardelenii”, „Să mori rănit din dragoste de viață”, „Faleză de nisip”, „Pas în doi”, „Noi, cei din linia întâi”, „Ciuleandra”, „Ringul”, „Hotel de lux”, „Domnișoara Christina”, „Somnul insulei”, „Pepi și Fifi”, cele mai recente fiind „Femeia visurilor”, „Second-Hand”, „Struma” (documentar), „Love and Other Unspeakable Acts”, „Die letzte Station”.

Cum spuneam, îndeosebi după 2005 s-a concentrat pe elaborarea unor lucrări din domeniul muzicii simfonice și al jazz-ului, cele mai cunoscute fiind: „Domino” (concert pentru percuție și orchestră), „Tabu” (concert pentru vibrafon și orchestră), „Călătoria lui Orfeu” (operă, variațiuni pe teme de C. W. Gluck), „Labirint” (muzică pentru opt clarinete), „Graffiti” (muzică pentru cor și pian), la care se adaugă lucrări de muzică electroacustică pentru flaut și orchestră electronică, vibrafon/ marinbafon și orchestră electronică, muzică pentru viola solo, viola și orchestră electronică, 6 lucrări pentru orchestră de jazz -big-band.

Remarcabila discografie a lui Adrian Enescu include albumele „Basorelief”, pop simfonic (1976), „Funky

Synthesizer”, vol. 1, electroacustic (1980) și vol. 2, muzică electronică (1982), „Grupul Stereo”, muzică pop (1983, 1984), „Cred în tine”, muzică pop (1988), „Bună seara, iubite!”, muzică pop (1988), „Doi navigatori”, muzică pop (1989), „Un buchet de trandafiri”, muzică pop (1989), „Arcadia Jingle Bank”, Germania (1999-2000), „Millenium Angel” (2000), „Diva”, pop music (2001), „November Dreams” (Axel Springer Company, Germania), muzică electronică (2001), „Invisible Movies” (Earth Tone Sonic Images Records, SUA), ambiental music (2001), „Invisible Movies” (Buddha Bar), ambiental music (2001-2002), orchestrator „Christmas Parade” Disneyland Paris, Franța (2003).

Chiar dacă a compus muzică ușoară-pop doar în intervalul 1972-1989, Adrian Enescu este foarte cunoscut marelui public în primul rând datorită marilor șlagăre compuse pentru Loredana Groza (17 titluri), grupul Stereo (8), Silvia Dumitrescu (6), Gabriel Cotabiță (2), Angela Similea. Trecând în revistă aceste hit-uri, regretăm și mai mult că valorosul creator a părăsit aria genului, pentru că ar mai fi putut să ne

dăruiască multe piese de succes, cum au fost „Bună seara, iubito!”, „Dansul timpului”, „Salut lumina vieții”, „Adio”, „Plopii impari”, „Și dacă”, „Coloana infinită”, „Dar să lupti”, „Îți citesc în ochi”, „O inimă de 16 ani”, „Să-ți spun adio”, „Tu și eu”, „Măcar o clipă”, „Un buchet de trandafiri”, „Scrisoare simplă”, „Ninsorile de flori”, „Zăpada palmei tale”, „De mă vrei, voi reveni”... Pe tărâmul muzicii ușoare, pop, rock, jazz mai amintim „Pe șase”, „Jazz-melos 1 și 2”, „Basorelief”, „Inscripție”, „Funky Synthesizer, vol. 1 și 2”, dar nu putem uita că a mai scris muzică de teatru, vocal-simfonică („Cantata” pe vechi teme bizantine pentru cor mixt, orchestră de coarde și cvintet de jazz), pentru film TV.

Încheiem portretul de față cu o convingătoare profesiune de credință: „La început am crezut că voi putea să

fiu prieten cu toată lumea. Mai târziu am văzut că nu e chiar așa. Acum sunt sigur. Nu putem să fim toți prieteni. Timpul nu e o linie dreaptă. Nu are nici o formă. Noi nu prea putem să ne imaginăm ceva fără formă. Muzica are și formă, și timp. Se descoperă, se decodifică, se deschide ca o floare. Muzica pe care am scris-o și pe care o scriu mă „povestește” foarte bine. Întotdeauna mi-au plăcut poveștile care nu se termină. Nu îmi place să citesc morala fabulei. Vreau să fiu eu acela care o află. Deslușirea ei înseamnă și șoc. Mă pot redresa. Ce se va întâmpla cu muzica mea peste 100 de ani? Mulți oameni compun muzică. Mulți au nevoie de acest tip de exprimare. Experiența în a șlefui sunete nu se poate povesti. E mai important ce se întâmplă în „laboratorul” creației. Tu cu tine între patru pereți, având grijă să nu se stingă focul în cuptor! Ce se întâmplă după, afară, în spațiul cel liber, de cele mai multe ori impactul cu publicul nu mai contează. Lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Aparențele înșală. Realitatea e mereu una singură. Săraca mama mea a ajuns pe masa de operație. Anestezistul vrea să fie drăguț, să destindă atmosfera. O întrebă candid pe mama: „Doamnă, purtați numele unui mare compozitor?”; replica mamei a venit instantaneu: „Da, e fiul meu!”.

4MATION

1-100 (24 bars) (3)

trapezoidal box containing notes, rests, and dynamics.

Fig. 2

Fig. 3

Fig. 4

Fig. 5

Fig. 6

Fig. 7

Fig. 8

Fig. 9

Fig. 10

Fig. 11

Fig. 12

Fig. 13

Fig. 14

Fig. 15

Fig. 16

Fig. 17

Fig. 18

Fig. 19

Fig. 20

Fig. 21

Fig. 22

Fig. 23

Fig. 24

Fig. 25

Fig. 26

Fig. 27

Fig. 28

Fig. 29

Fig. 30

Fig. 31

Fig. 32

Fig. 33

Fig. 34

Fig. 35

Fig. 36

Fig. 37

Fig. 38

Fig. 39

Fig. 40

Fig. 41

Fig. 42

Fig. 43

Fig. 44

Fig. 45

Fig. 46

Fig. 47

Fig. 48

Fig. 49

Fig. 50

Fig. 51

Fig. 52

Fig. 53

Fig. 54

Fig. 55

Fig. 56

Fig. 57

Fig. 58

Fig. 59

Fig. 60

Fig. 61

Fig. 62

Fig. 63

Fig. 64

Fig. 65

Fig. 66

Fig. 67

Fig. 68

Fig. 69

Fig. 70

Fig. 71

Fig. 72

Fig. 73

Fig. 74

Fig. 75

Fig. 76

Fig. 77

Fig. 78

Fig. 79

Fig. 80

Fig. 81

Fig. 82

Fig. 83

Fig. 84

Fig. 85

Fig. 86

Fig. 87

Fig. 88

Fig. 89

Fig. 90

Fig. 91

Fig. 92

Fig. 93

Fig. 94

Fig. 95

Fig. 96

Fig. 97

Fig. 98

Fig. 99

Fig. 100

Eriner CONCERT for piano & brass ensemble
arr. by adrian enescu
revised of lock's concert

THE 4TUNE

1-100

music for FLUTE & TAPE

part one

10
8
(2009/02/02)

Fig. 1

Fig. 2

Fig. 3

Fig. 4

Fig. 5

Fig. 6

Fig. 7

Fig. 8

Fig. 9

Fig. 10

Fig. 11

Fig. 12

Fig. 13

Fig. 14

Fig. 15

Fig. 16

Fig. 17

Fig. 18

Fig. 19

Fig. 20

Fig. 21

Fig. 22

Fig. 23

Fig. 24

Fig. 25

Fig. 26

Fig. 27

Fig. 28

Fig. 29

Fig. 30

Fig. 31

Fig. 32

Fig. 33

Fig. 34

Fig. 35

Fig. 36

Fig. 37

Fig. 38

Fig. 39

Fig. 40

Fig. 41

Fig. 42

Fig. 43

Fig. 44

Fig. 45

Fig. 46

Fig. 47

Fig. 48

Fig. 49

Fig. 50

Fig. 51

Fig. 52

Fig. 53

Fig. 54

Fig. 55

Fig. 56

Fig. 57

Fig. 58

Fig. 59

Fig. 60

Fig. 61

Fig. 62

Fig. 63

Fig. 64

Fig. 65

Fig. 66

Fig. 67

Fig. 68

Fig. 69

Fig. 70

Fig. 71

Fig. 72

Fig. 73

Fig. 74

Fig. 75

Fig. 76

Fig. 77

Fig. 78

Fig. 79

Fig. 80

Fig. 81

Fig. 82

Fig. 83

Fig. 84

Fig. 85

Fig. 86

Fig. 87

Fig. 88

Fig. 89

Fig. 90

Fig. 91

Fig. 92

Fig. 93

Fig. 94

Fig. 95

Fig. 96

Fig. 97

Fig. 98

Fig. 99

Fig. 100

atmosFERIC

1-100

Part 1 Allegro moderato

Flute

Flute II

Flute III

Flute IV

Flute V

Flute VI

Flute VII

Flute VIII

Flute IX

Flute X

Flute XI

Flute XII

Flute XIII

Flute XIV

Flute XV

Flute XVI

Flute XVII

Flute XVIII

Flute XIX

Flute XX

Flute XXI

Flute XXII

Flute XXIII

Flute XXIV

Flute XXV

Flute XXVI

Flute XXVII

Flute XXVIII

Flute XXIX

Flute XXX

Flute XXXI

Flute XXXII

Flute XXXIII

Flute XXXIV

Flute XXXV

Flute XXXVI

Flute XXXVII

Flute XXXVIII

Flute XXXIX

Flute XL

Flute XLI

Flute XLII

Flute XLIII

Flute XLIV

Flute XLV

Flute XLVI

Flute XLVII

Flute XLVIII

Flute XLIX

Flute L

Flute LI

Flute LII

Flute LIII

Flute LIV

Flute LV

Flute LVI

Flute LVII

Flute LVIII

Flute LIX

Flute LX

Flute LXI

Flute LXII

Flute LXIII

Flute LXIV

Flute LXV

Flute LXVI

Flute LXVII

Flute LXVIII

Flute LXIX

Flute LXX

Flute LXXI

Flute LXXII

Flute LXXIII

Flute LXXIV

Flute LXXV

Flute LXXVI

Flute LXXVII

Flute LXXVIII

Flute LXXIX

Flute LXXX

Flute LXXXI

Flute LXXXII

Flute LXXXIII

Flute LXXXIV

Flute LXXXV

Flute LXXXVI

Flute LXXXVII

Flute LXXXVIII

Flute LXXXIX

Flute LXXXX

1-100

music for FLUTE & TAPE

part one

Flute

Flute II

Flute III

Flute IV

Flute V

Flute VI

Flute VII

Flute VIII

Flute IX

Flute X

Flute XI

Flute XII

Flute XIII

Flute XIV

Flute XV

Flute XVI

Flute XVII

Flute XVIII

Flute XIX

Flute XX

Flute XXI

Flute XXII

Flute XXIII

Flute XXIV

Flute XXV

Flute XXVI

Flute XXVII

Flute XXVIII

Flute XXIX

Flute XXX

Flute XXXI

Flute XXXII

Flute XXXIII

Flute XXXIV

Flute XXXV

Flute XXXVI

Flute XXXVII

Flute XXXVIII

Flute XXXIX

Flute XL

Flute XLI

Flute XLII

Flute XLIII

Flute XLIV

Flute XLV

Flute XLVI

Flute XLVII

Flute XLVIII

Flute XLIX

Flute L

Flute LI

Flute LII

Flute LIII

Flute LIV

Flute LV

Flute LVI

Flute LVII

Flute LVIII

Flute LIX

Flute LX

Flute LXI

Flute LXII

Flute LXIII

Flute LXIV

Flute LXV

Flute LXVI

Flute LXVII

Flute LXVIII

Flute LXIX

Flute LXX

Flute LXXI

Flute LXXII

Flute LXXIII

Flute LXXIV

Flute LXXV

Flute LXXVI

Flute LXXVII

Flute LXXVIII

Flute LXXIX

Flute LXXX

Flute LXXXI

Flute LXXXII

Flute LXXXIII

Flute LXXXIV

Flute LXXXV

Flute LXXXVI

Flute LXXXVII

Flute LXXXVIII

Flute LXXXIX

Flute LXXXX

Vacanța Muzicală: „Între înger și drac”

Grupul s-a înființat în 2010, fiind compus din Mihai Napu (din formația Totuși) și Radu Pietreanu (ex-Vacanța Mare). Este singura trupă care propune conceptul de Stand Up Folk & Parody. Radu Pietreanu are în spate 27 de ani de

umor, Mihai Napu cam tot atâția ani de muzică. Prin combinarea experiențelor celor doi a apărut stilul denumit de ei VaMuZ.

Discul editat de RBA conține doar elementele muzicale ale showului lor, 10 piese proprii, alese din repertoriul de o sută (de precizat ca Radu Pietreanu are un real talent literar, lansând deja un prim volum de versuri), înregistrate cu ajutorul formației Bandidos (Victor Solomon, Mihai Constantinescu). Folk curat, o neașteptată și plăcută surpriză.

Bandidos: „TristAN fără soldă”

Una din modalitățile inspirate, în condițiile difuzării defectuoase, este vânzarea CD-urilor împreună cu o publicație de tiraj. Așa a procedat formația Bandidos, apelând la cotidianul „Libertatea”. Victor Solomon (chitară), Vichi Stephanovici (voce) și Mișu Constantinescu (inginer de sunet, mix&master) colaborează cu actorul Marius Bodochi, care recită poezia „1907” de Alexandru Vlahuță, dar are intervenții pe alte 7 piese. Atractivă este piesa „Gina”, scrisă de Radu Pietreanu, în care simpaticul actor își dovedește

încă o dată înzestrările muzicale. Alte colaborări pe acest CD produs de MHO Music sunt cele cu Dorin Andone, Nicolae Iorga (!), Florian Stoica și Constantin Pârvolescu. 20 din cele 23 de piese aparțin, muzică

și text, „bandiților”, reținând atenția titluri cum ar fi „Gata de show”, „Solitudine”, „Prietenii mei”, „Tot înainte”, „Mascarada”, „Aripi de înger”, „Miraj” și, firește, piesa titulară.

Am fost ș-om fi: „Cine-o zâs dorului dor”

De fapt este un album datorat lui Marinel Petreuş (zongoră, voce), care dedică melodiile memoriei tatălui său, faimosul Ion Petreuş, lui Gheorghe Pîrja (vioară), precum și originalului grup din leud, Maramureş, „Am fost ș-om fi”, alcătuit din Ioan Doru Dăncuş, Ioan Chindriş, Ştefan Pleş, Vasile Chindriş și Ioan Liviu Ilea. Recomandat cu căldură de etnomuzicologul Elise Stan,

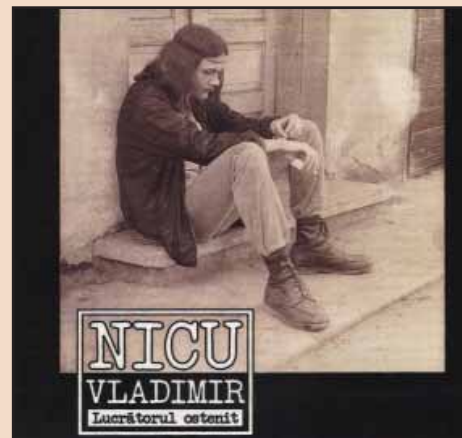

materialul discografic, de mare calitate, a fost realizat cu sprijinul

unui mare iubitor de cultură, deputatul Gheorghe Zoicaş. Din grupul instrumental fac parte Francisc Balogh (braci), Ştefan Peterfi (contrabas), Adrian Andreicuț (dobă). Editat de casa de producție Roton în excelente condiții grafice, albumul ne oferă ocazia de a asculta melodii minunate, izvorâte din inepuizabilul folclor maramureşean: „Ceteruca dragă mi-i”, „Eu atâtea doruri am”, „Cine scutură roua”, „Măicuță, când m-ai făcut”, „Noi am fost și noi om fi”, precum și piesa titulară.

Nicu Vladimir: „Lucrătorul ostenit”

Uluitor și trist în același timp - de la acest extraordinar artist, dispărut prematur, nu ne-au rămas înregistrări profesionale! Vladimir (atenție - Nicu este numele de familie) a înregistrat câteva piese la Nicu Covaci acasă în Germania și alte câteva la un nepot în S.U.A. Acest mini-album document apare prin strădania și abnegația mai presus de înțelegere a doi artiști timișoreni - Daniel - Silviu Petre și Emil Kindlein, fiind atașat unei plachete de versuri (poezii și desene - Nicu Vladimir), editate la editura Blumenthal, creată special de ei în

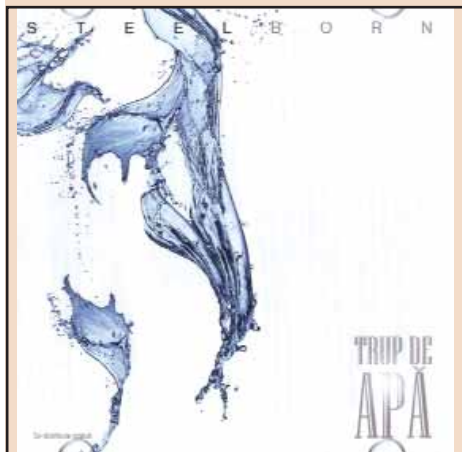
acest scop. Cinci cântece - muzică, text, chitară acustică, voce :Nicu Vladimir. Evident, înregistrările « de casă » (puse la dispoziție de Anda Niculina Pittiș, fosta sa soție) – deși masterizate - nu pot oferi decât o imagine palidă a impactului tulburător al unor concerte Nicu Vladimir (așa cum unii dintre noi am avut șansa să le urmărim), forța și charisma apariției sale. Încă un exemplu de

destin artistic «subversiv» strivit de tăvălugul culturii socialiste... Mulțumim Dan-Silvian și Emil!

Steelborn: „Trup de apă”

Cvintetul bucureștean și-a luat denumirea de la Black Label Society, deși în lume mai există și alte formații cu același nume. În toamna lui 2008 s-a născut ideea, în 2009 au intrat în sala de repetiții, în 2010 au început concertele în componența actuală: Aura Pohoată (concurrentă la „Vocea României” și consilier la cabinetul lui Crin Antonescu), Mihai Dănciulescu, Robert Munean, Alex Botezatu, Cătălin Gurău. Au scos două EP-uri, iar acum primul album, în regie proprie. Se bucură de tot mai multe aprecieri, fiind aleși să cânte în deschidere la Bon Jovi

S-a imprimat în diverse studiouri, componentul formației Trooper - Aurelian „Balaurul” Dincă fiind inginer de sunet și producător alături de Steelborn și M.

Dănciulescu. 13 cântece proprii, în limba română, cu o singură excepție: pop-rock de bună calitate, variat, o formație de viitor.

Cristina Turcu Preda: „Alergi omule o viață”

Editat de casa Big Man, acest CD conține 16 piese interpretate de cunoscută solistă din Argeș, dintre care rețin atenția „Pe cine nu lași să moară”, „Mi-e drag lume să trăiesc”,

„Inimă mereu iubești”, „Unde-s anii tinereții”, „Am pierdut în viață multe”. Spre cinstea ei, solista apelează,

spre deosebire de alți colegi de breaslă, la instrumentiști din țară, sub conducerea cunoscutului Marian Alexandru, care semnează și aranjamentele orchestrale. Albumul a fost înregistrat în studioul Virtual Art – masterizare sunet George Nemeznic.

Diana Matei și Taraful Cleante: „Of ce dor, ce chin, ce jale”

Proiect all style fusion, editat de Roton, care aduce în atenția publicului tânăr muzica veche, lăutărească, transpusă pe ritmuri moderne: pop, rock, jazz manoush, reorchestrate inedit.

Cleante este prenumele unui violonist de marcă, originar din Zona Dunării, talentul acestuia fiind preluat de fiul lui, Marian Cleante, care a

înființat Taraful Cleante. Diana Matei, solista bandului, a absolvit Liceul de Muzică „Dinu Lipatti”, a urmat

cursurile Conservatorului, secția canto-muzică bizantină, iar în prezent este anul 2 la Doctorat și anul 2 la UNATC, secția actorie. A obținut numeroase premii, împreună cu violonistul Marian Cleante a străbătut toate colțurile lumii în turnee, iar din 2007 este solistă a Ansamblului Profesionist al Armatei.

Albumul conține 12 piese printre care se numără melodii celebre precum „Mocirița”, „Dacă zici că mă iubești”, „Tu ești floarea vieții mele”, dar și creații proprii ale artistei, orchestrate cu ajutorul Tarafului Cleante.

Hi-Q: „Când zâmbești”

Unul dintre cele mai vechi grupuri pop-dance de la noi (întemeiat în 1996), cu multe hituri la activ, revine cu un album edit de Cat Music. Lângă cei doi membri permanenți - Florin-Alexandru Grozea și Mihai-Răzvan Sturzu revine după cei 7 ani consacrați copilului Daniela Alina Bucur (fostă Dana Nălbaru). Discul conține 10 piese în română și engleză, creator principal (muzică, texte, orchestrație)

fiind Grozea, ajutat deseori de Bucur. Mixat și masterizat la studioul INES (inginer de sunet - Cristi Dobrică, producător executiv - Florin Grozea), albumul nu ne oferă surprize deosebite față de realizările anterioare ale grupului, fiind totuși evident un plus de profesionalism și experiență. Pop-dance bine conturat, absolut necesar peisajului nostru muzical.

Pagini de
Florin-Silviu URSULESCU

Miracolul jazz de la Sibiu

Doru IONESCU

În săptămâna premergătoare celei de-a 44-a ediții a festivalului de jazz de la Sibiu, în prima ediție din mai, la TVR Cultural, echipa Remix și-a încordat mușchii și - scotocind arhivele TVR – a pus în undă o emisiune dedicată aceluși adevărat miracol întâmplat, în anii '70 și '80, acolo unde nu existase o mare tradiție a genului. În schimb, în 1974, după trei ediții ale unui prim festival național de la Ploiești... antologic (începute în 1969), clubul de jazz sibian condus de prof. Nicolae Ionescu a continuat cu o a patra... peste munți.

Pe intervievați i-am tot colecționat din 2000 încoace – Johnny Răducanu, Marius Popp, Aura Urziceanu, Nae Ionescu (filmat la aniversarea unui deceniu de ființare a clubului, în toamna lui 1980), unicul Florian Lungu, Dumitru Moroșanu, Zoltan Boroș (ambii teveriști cu un aport deosebit în producție, promovare și difuzare), Emilian Tantana, Virgil Mihaiu, Harry Tavitian, Eugen Gondi, Ion Baciu jr, Paul Weiner, Puba Hromadka, Vali Farcaș, Poldi Reisenauer, Johnny Bota, Costin Petrescu... și

Florian Lungu (1983)

fotograful Fred Nuss. Acesta din urmă, portretizat de colegul operator Vlad Micu anul trecut, a făcut și oficiile de gazdă, prezentându-ne, pe lângă zecile de fotografii care l-au făcut celebru, și acea sală a oglinzilor unde își desfășura activitatea clubul, creuzetul festivalului.

Emisiunea a vizualizat prima ediție (prin imagini fără sunet cu Richard Oschanitzky, Mihai și Ștefan Berindei, Sandu Abramovici, Peter Wertheimer, Eugen Gondi, Dan Mândrilă, Johnny Răducanu, Bigband-ul RTV dirijat de Sile Dinicu), a doua (cu grupul lui Paul Weiner, Puba Hromadka și Bela Kamocsa de la Timișoara), trecând de 1976 printr-un superb reportaj cu atmosfera din zilele festivalului (Marius Popp Quartet,

Vocal Jazz Quartet – grup vocal efigie a Sibiului) și punctând ediția din 1977 cu Radu Goldiș, Adrian Enescu, Alin Constanțiu, Eugen Movileanu.

Din 1979, o ediție specială a Emisiunii în limba maghiară a adus în prim plan grupuri diverse, de la jazz rock la progresiv precum Modal Q, Experimental Q2, Basorelief, Creativ-ul lui Harry Tavitian, dar și trioul lui Ion Baciu jr ori Bigband-ul studenților din București condus de Bițu Mărgărint. Au urmat Post Scriptum din Timișoara și Ethos din Oradea din două foarte bogate ediții (1980-1981) extinse pe durata a câte patru zile, când au început și participările internaționale de marcă. Dintre intimitățile festivalului, am putut consemna declarațiile lui Emilian Tantana (astăzi un

respectat organizator de jazz din Austria) și ale prezentatorului atâtor ediții, scriitorul Virgil Mihaiu (în al cărui volum de eseuri dedicate acestei muzici, "Jazzorelief", am aflat la loc de cinste marele festival – cea mai bună documentare pentru subsemnatul), acum directorul Institutului Cultural Român din Lisabona.

Aura Urziceanu într-un recital din 1984 (cu Marius Popp și Decebal Bădilă), Zoltan Boroș, Decebal Bădilă și Johnny Răducanu în 1989, Anca Parghel în 1994 au figurat în ultima parte a emisiunii, departe de a epuiza adevăratul patrimoniu existent în arhivele TVR, datorat festivalului de la Sibiu, prin urmare dându-ne speranțe de a reveni într-o ediție viitoare care să echilibreze istoria cu jumătatea postdecembristă. Pentru că au rămas acolo, în subsoluri, încă multe documente rarissime cu bigband-urile clujene ale lui Mihai Porcișanu și Ștefan Vannai, cu grupurile ieșene, mai mici sau mai mari și liderii lor – frații Popovici, Romeo Cosma -, sibienii Erik Moniak, Radu Ghizășan și Andrei Colompar, grupul bucureștean Opus 4 cu Nicolas Simion, Mircea Tiberian, Cătălin Rotaru, Garbis Dedeian, Billy Bontaș, trupele timișorene clădite în jurul unor Liviu Butoi, Doru Apreotesei, Miși Farcaș, Mihai Marcovici, Dan Ionescu, Johnny Bota, apoi o întregă pleiadă de nouăzeciști, cu combinații dintre cele mai exotice. To be continued... (Foto: Mirel Leventer)

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE U.C.M.R.
CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL
CULTURAL

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Redactori:

Mihai COSMA

Octavian URSULESCU

Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Șef de producție: Costin ASLAM

Semnează în acest număr:

Loredana BALTAZAR, Al. I. BĂDULESCU, Corina BURA,
Grigore CONSTANTINESCU, Constanta CRISTESCU,
Marcel FRANDEȘ, Oana GEORGESCU, Liliana
IACOBESCU, Doru IONESCU, Carmen MANEA,
Doina MOGA, Diana MURĂȘAN, Tatiana OLTEAN,
Camelia PAVLENCO, Mariana POPEȘCU,
Constantin TUFAN-STAN, Mircea ȘTEFĂNESCU,
Florin-Silviu URSULESCU, Vasile VASILE

www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: București, Calea Victoriei 141, sect.1,
010071, România. Tel./Fax: +40-21-312.98.67

E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL

TEL: 021-410.64.88

ISSN: 1220-742x